

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ကျွန်းကျွန်း ကျေးဇူးကဏ္ဍ

မြန်မာ့စာပေအသင်း

mggyoe.com

ကြွေကြွေ သောတ္တရော

စင်စစ် အနုပညာ စာပေဟူသည် အတိုင်းအဆမရှိ အပြော ကျယ်၏။ မည်သည့်အကြောင်းအရာ၊ မည်သည့် အယူဝါဒ၊ မည်ကဲ့သို့ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါကြီးတွေအကြောင်း ရေးပါမှ စာပေ အနုပညာမြောက်သည်ဟု ပိုင်းခြား ကန့်သတ်၍ မရ၊ ကြီး ကျယ်သည်၊ သေးနုတ်သည် မရှိ။ တိကျစွာ စာကလေးမှသည် မြင့်မိုရ်တောင်ကြီး အထိ၊ သတ္တလောက၊ သင်္ခါရလောက၊ သြကာသလောက၊ လောကသုံးပါးတွင် မည်သည့်အကြောင်း အရာမျိုးကို မဆို ရသမြောက်အောင် ရေးနိုင်ပါလျှင် စာပေ အနုပညာအရာ ရောက်ပါသည်။

ယခု ဤစာအုပ်၌ ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်များကတော့ လူ့ အောက်တန်းလွှာ ကြက်သမားများနှင့် သူတို့တိုက်ကြက်တွေ အကြောင်း အဟုတ်အမှန်အတိုင်း တင်ပြကာ သတ္တလောက ၏ လောကဝံတရားကို ဖော်ကျူးထားပေးသည်။

TTS0043
2,700.00 KS

m ကြက်စိုက် - သော်တာသွ

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - စိုးဝင်းငြိမ်း

စာမျက်နှာ ၂၀၈ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၈၊ ဇွန်လ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

၁၉၇၉ ဂုဏ်ထူးစာပေ၏ ပထမအကြိမ်။

ရောင်းစျေး ၂ ၇ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

mgyoe.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ကြက်ငှက် သော်တာဆွေ

ပင်ကိုရေးဘဝအတွေ့အကြုံ
မှတ်တမ်းစာအုပ်

မြန်မာ့စာပေအဖွဲ့ချုပ် ၂၀၁၈

Handwritten text, likely a title or header, mostly illegible due to blurriness.

Handwritten text, possibly a list or a paragraph, mostly illegible due to blurriness.

Handwritten text, possibly a list or a paragraph, mostly illegible due to blurriness.

နိဒါန်း

ယခု 'ကြက်ငိုကာ' နာမည်ဖြင့် ဤစာအုပ်ကိုထုတ်ဝေလိုက်သည်မှာ ကျွန်တော် သော်တာဆွေသည် ကြက်သမားဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ မိမိကိုယ်တိုင် ကြက်မွေးကြက်တိုက်ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံများထဲမှ ကောင်းနိုးသင့်လျော်ရာများကို စာဖတ်သူတို့ ဗဟုသုတရစိမ့်သော အကျိုးငှာ ဆောင်းပါးသဏ္ဍာန် ဝတ္ထုသဖွယ် (အင်္ဂလိပ်လိုအားဖြင့် Sketch) ရေးသားခဲ့သည်များ ဖြစ်ပါ၏။

မူလပထမ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၌ 'ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်း' တွင် ကျွန်တော်ကြက်တိုက်ခဲ့သည်များ ရေးသားခဲ့ရာ ၎င်းကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြသောမိတ်ဆွေများက ဤတိုက်ကြက်များနှင့် ကြက်သမားတွေအကြောင်း သီးသန့်စာအုပ်အဖြစ်နှင့် ရှိသင့်သည်ဟု ပြောကြပါသည်။ ယင်း၌ ရှုမဝတွင် ရေးခဲ့သည်များ သာမကဘဲ သွေးသောက်မှာ ရေးခဲ့သည်များပါ ပါမှ ပြီးပြည့်စုံတော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် အားလုံးစုပေါင်း ထည့်သွင်းလိုက်ရပါသည်။ ဇာတ်လိုက်တိုက်ကြက်များဖြစ်ကြသည့် ရှုဖီး၊ ရွှေဂေါင်းပြောင်၊ ရွှေမျိုင်းဖြူ၊ ရွှေနှင်းဆီတို့မှာ ရှုမဝတွင်ရေးသားခဲ့သည်များဖြစ်၍ ငါးမွှေထိုး၊ ဇိမ်းကလေးနှင့် သင်းခွေချပ်တို့မှာ သွေးသောက်၌ ရေးခဲ့

သည်များဖြစ်ကြပါကုန်၏။

သူတို့အကြောင်းများရေးစဉ်က တစ်လတစ်ပုဒ်စီ ဖြစ်ကြ
သော်လည်း ယခု စုပေါင်းလိုက်သောအခါ၌ အားလုံးအကြောင်း
အရာတစ်ဆက်တည်း ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ဖြစ်နေကြောင်း
တွေ့ရှိရပါလိမ့်မည်။

ဤစာထဲ၌ပါသော ကြက်နာမည်၊ လူနာမည်၊ နေရပ်တို့မှာ
အားလုံး အမှန်ချည်းဖြစ်ရာ သူတို့ထံခွင့်ပန်ပြီးမှ ဘဝမှတ်တမ်း
တင်အဖြစ် ရေးသားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စင်စစ် အနုပညာစာပေဟူသည် အတိုင်းအဆမရှိ အပြော
ကျယ်၏။ မည်သည့်အကြောင်းအရာ၊ မည်သည့်အယူဝါဒ၊ မည်
ကဲ့သို့ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ကြီးတွေအကြောင်းရေးပါမှ စာပေအနုပညာ
မြောက်သည်ဟု ပိုင်းခြား ကန့်သတ်၍မရ၊ ကြီးကျယ်သည်၊ သေး
နပ်သည်မရှိ။ တိကျစာကလေးမှသည် မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးအထိ၊
သတ္တလောက၊ သင်္ခါရလောက၊ ဩကာသလောက လောကသုံး
ပါးတွင် မည်သည့်အကြောင်းအရာမျိုးကိုမဆို ရသမြောက်အောင်
ရေးနိုင်ပါလျှင် စာပေအနုပညာ အရာရောက်ပါသည်။

ယခုဤစာအုပ်၌ ရေးသားဖော်ပြထားခဲ့သည်များကတော့
လူ့အောက်တန်းလွှာ ကြက်သမားများနှင့် သူတို့တိုက်ကြက်တွေ
အကြောင်း အဟုတ်အမှန်အတိုင်း တင်ပြကာ သတ္တလောက၏
လောကဝံတရားကို ဖော်ကျူးထားပေသည်။

သော်တာဆွေ
၂၅-၁၀-၇၈

ကြက်ကောင်းတစ်ကောင်

ကျွန်တော့်ဇနီးမေ၏မွေးနေ့သည် အောက်တိုဘာလ ၁၈ ရက်နေ့ ဖြစ်ပေရာ နှစ်စဉ်ပင် ဤရက်နီးလာပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော့်မှာ ခေါင်းနားပန်းကြီးရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ သူတို့သည် ခရစ်ယာန်မျိုးရိုးဖြစ်၍ သူတို့မိရိုးဖလာလေ့အတိုင်း 'မွေးနေ့ပွဲ'ကလေးမျှ မကျင်းပရပါလျှင် သူ့အမေ့ဗိုက်ထဲ ပြန်ဝင်ရတော့မည့်အလား အလွန်ပင်အရေးထားသော ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်နေပါသည်။ ရန်ကုန်ရှိ သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းများက "ဒီနှစ် မွေးနေ့ဘာကျွေးမလဲ" ဟု မေးကြသည်။ တောင်ကြီးရှိအစ်မများက သူတို့ခရစ်ယာန်ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားသခင်ထံ ညီမတွက် မွေးနေ့ဆုတောင်းမေတ္တာစာများ ပေးပို့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီနှစ် အောက်တိုဘာလ ၁၀ ရက်ကျော်လျှင်ပင် မေသည် ကျွန်တော့်အား စကားကြောင်းလမ်းလေသည်။

"ဒီနှစ် မေ့မွေးနေ့မှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ကျွေးချင်တယ်၊ အိမ်မှာ ကြက်ဘယ်နှကောင် ဟင်းစားရမလဲ"

မိတ်ဆွေတို့သိကြသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်သည် ကြက်သမား၊ အိမ်တွင် တိုက်ကြက်မျိုးတွေ မွေးထားသည်။ ဤအထဲမှာ ကြက်မများ၊ မစွဲပုံပေါ်သည့် ကြက်ဖများကို ဟင်းအိုးထဲ ပို့ရသည်။

"မင်း ကြက်ဘယ်နှပိဿာလောက် လိုချင်သလဲ၊ လူဘယ်လောက်ဖိတ်

မယ် စိတ်ကူးသလဲ”

“များများစားစား မလုပ်နိုင်ပါဘူး၊ အိမ်နီးပါးနားဝေဖို့နဲ့ ဖော့ကန်နဲ့ အလုံက လူသိုက်လောက်ဟာပဲ၊ မုန့် ၆ ပိဿာလောက်ဆိုတော့ ကြက် သုံး ပိဿာလောက်ပဲ”

“အုန်းသီးကောကွာ”

“၅ လုံး ၆ လုံးလောက်”

ဒီခေတ်တွင် ရန်ကုန်မှာ အုန်းသီးတစ်လုံး ၅ကျပ် ၆ကျပ်၊ ကြက် တစ်ပိဿာ အစိတ်အထက်၊ ဒါတွေသာ ဈေးကဝယ်ရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် တို့အဖို့ တော်တော်ခက်ခဲပေမည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ ကံအားလျော်စွာ အုန်းသီးအလကားပေးမည့်သူ ရှိနေသည်။ စံပယ်ခြံမှ ဒေါက်တာလှမော်။ သူ့ခြံထဲတွင် အုန်းပင်တွေ တော်တော်များများ ရှိနေ၍ “ဆရာ အုန်းသီးများ လိုချင်ရင် အချိန်မရွေးကြိုက်သလောက် လာခူးပါ” ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အုန်းပင်တက်နိုင်သူခေါ်သွားပြီး အလုံးကြီးကြီးရင့်ရင့် ၅ လုံးတစ်ခိုင်ယူခဲ့ သည်။

ကြက်ကား ကျွန်တော့် အိမ်ပေါက်ထဲမှ ရွေးထုတ်လိုက်တော့ မတမ်းမ ၇၀သား၊ ၈၀သားလေး ၃ကောင်နှင့် တစ်ပိဿာခန့်ရှိမည့် ၈လသား ကြက်ဖလေးတစ်ကောင်။ သူသည် တိုက်ကြက်မျိုးပင်ဖြစ်လင့်ကစား၊ ပုညက်ညက်ကလေးဖြစ်နေ၍ တိုက်ပွဲတွင်သုံးရန် အားမကိုးလောက် သဖြင့် ခွပ်လက်မျှခုန်မကြည့်ဘဲ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲထဲထည့်ရန် ရွေးချယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူ့ကြွမှာ

အောက်တိုဘာလ ၁၈ ရက်နေ့မှာ ကျွေးမွေးရမည်ဆိုတော့ ၁၇ရက် နေ့ညမှာ ဟင်းကိုင်ရပေမည်။ ထို ၁၇ ရက်နေ့ညနေခင်း၌ မိတ်ဆွေကြက် သမားတစ်စုသည် သူတို့တိုက်ကြက်ကလေးတစ်ကောင်နှင့် ကျွန်တော့်အိမ် ရောက်လာကြပြီး...

“ဒီနေ့လည်း မတိုက်ခဲ့ပြန်ဘူးဗျာ၊ အဲဒါ ဆရာ့ ဟိုကြက်ဖလေးနဲ့ တစ်ခုနဲ့ နှစ်ခုနဲ့လောက် ခြေကျော်ထိုးပါရစေ”

ဤနေရာ၌ စာဖတ်သူများအား ကြက်သမားတို့၏ အယူအဆကို ပြောထားရပါဦးမည်။ အကြင် ကြက်တစ်ကောင်ကို တိုက်ရန်အလိုငှာ ဒီနေ့ ဝိုင်းသို့ချသွားသည်။ သို့သော် တိုက်ဖက်အဆင်မသင့်၍ မတိုက်ခဲ့ရ။ ထိုအခါ ဤကြက်ကို ဒီနေ့အတွင်းမှာပဲ အခြားကြက်တစ်ကောင်နှင့် ခေတ္တခဏ ပဲဖြစ်ဖြစ် ခွပ်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်ဟူ၍ မပြောနိုင် သော်လည်း အများအားဖြင့် ကြက်သမားတို့၏ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်။ ‘ဝိုင်းပြန်ဆို ခြေကျော်ထိုးလိုက်’၊ ‘စတိနည်းနည်းပါးပါး ခုန်လိုက်’၊ ကြက်သမားတို့၏ စကား၊ တစ်ဖက်သားကို တစ်ချက်တည်းနှင့် ဒုက္ခပေးနိုင်သော အတက် ရှည်ကြီးများနှင့်ဆိုလျှင် ၎င်းအတက်တွေကိုမစူးနိုင်အောင် အဝတ်စနှင့်ပတ် ထုပ်ပြီး ခွပ်ခိုင်းရသည်။

ယခု ဝိုင်းမှမတိုက်ရဘဲပြန်လာသော သူတို့ကြက်ကလေးမှာ အတက် ချွန်ကလေး ဖြစ်နေသော်လည်း ကျွန်တော့် ကြက်ကလေးမှာ မကြာမီ ကိစ္စ တုံးတော့မှာမို့....

“ကဲ....ကြာတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကြက် အတက်ထုပ်မနေပါနဲ့တော့ဗျာ...၊ ခင်ဗျားတို့ကြက် ဘယ်လောက်စူးသလဲဆိုတာလည်း သိရအောင် ဒီအတိုင်း ပဲ လွှတ်လိုက်”

သူတို့ အင်မတန်သဘောကျသွားကြသည်။

သို့ရာတွင်....

သို့ရာတွင်....

ကြက်နှစ်ကောင်ခွပ်နေကြသည်ကို ကြည့်နေကြရာမှ သူတို့မျက်နှာ တွေ တစ်မျိုးတစ်မျိုးဖြစ်လာကြသည်။ အထင်နှင့်အမြင် လွဲလွဲလာသဖြင့် ပြောင်းလဲလာကြသည့် မျက်နှာမျိုးတွေ။

အကြောင်းမှာ သူတို့ကြက်ထက် ကျွန်တော့်ကြက်ကလေးက ခွပ်ရေး သာ၍သာ၍လာသောကြောင့်....။

ကြက်ကောင်ကလည်း သူတို့ကြက်က ကြီးသည်။ အသက်ကလည်း ကြီးသည်။ နို့ပြီး သူတို့ကြက်က တိုက်ဖို့ပြင်ပြီးဆင်ပြီးသား။ ခွပ်လက် ခွပ်သားလည်း ဝလို့။ ကျွန်တော့်ကြက်က ကြက်လားမြောက်မှ တစ်ခါမျှ မခွပ်ဖူးသေး။ သို့သော် သူတို့ကြက်ကို ကျွန်တော့်ကြက်က နိုင်ခြေရောက်

နေသည်။

“အား...ဒီခရမ်းက ဒီဖောင်းလေးမှ အပြတ်မခွပ်နိုင်ရင်တော့....”

“အောင်မာ... ဖောင်းလေးက ခွပ်ပစ်မှာဗျ၊ လမ်းရော ပညာရော သာနေတယ်”

“ဖောင်းလေးခြေက အဆစ်အမျက်လည်း ကျသဗျ”

“ခရမ်းရဲ့လမ်းတွေကို အကုန်ဖျက်နိုင်တယ်”

သူတို့တွင် တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောလာကြသည်။ ကျွန်တော့်ကြက်ကလေးကို ချီးမွမ်းကုန်ကြသည်။ “ဖောင်း”ဆိုတာက ကျွန်တော့်ကြက်ကလေးအမွေးရောင်။ “ခရမ်း”ဆိုတာက သူတို့ကြက်။

ကြက်ချင်းခွပ်ကြ၍ ၁၀ မိနစ်မျှလောက်ကြာသည်၌ ကျွန်တော့် ကြက်ကလေးအပေါ် ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက် ပြောင်းပြီဖြစ်၍...

“ကဲ....မတော်ချင်ကြသေးဘူးလားဗျို့၊ ခင်ဗျားတို့ကြက်က အတက်ချွန်နဲ့မတော်မတည့် ကျွန်တော့်ကလေး မျက်လုံးမျက်ဆန် ထိမှာစိုးရတယ်” ကိုယ့်ကြက်ကောင်းနေမှန်းသိ၍ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်စိုးရိမ်လာသည်။

“အောင်မလေး... မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဆရာရယ်၊ ခရမ်းခြေက ဆရာကြက်ခေါင်းမရောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဆရာကြက်ကလေးဘက်ကတောင် လောင်းရဲသေးတယ်၊ ဟောဒီမှာဟေ့....ငွေတစ်ဆယ်၊ ညနေစာအရက်ဖိုးလေးဘယ်သူဆွဲမလဲ”

ဤတွင် တစ်ယောက်က “တကယ်လား”ဆိုပြီး ထိုဆယ်တန်ကို လက်လှမ်းသည်၌ ကျွန်တော်က “ဟာ.....မလုပ်ကြနဲ့ဗျာ၊ တကယ်တိုက်ကြရင်တော့ ကျွန်တော့်ကြက်ကလေးက ဘယ်လောက်ကြာ ခွပ်နိုင်မှာမို့လဲ၊ တော်ကြာပျော့ပြီး အမောဆို သွားတော့မှာပေါ့”

“ဟာ.... ဆရာကြက် ဒီလောက်မောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပျော့လည်းမပျော့ဘူး၊ ခွပ်နိုင်ပါတယ်ဆရာရယ်၊ ခွပ်လမ်းချင်း၊ ဒဏ်ရာပေးချင်း တူတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်ချို့ချို့မှာ ခရမ်းလဲလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ဆရာဖောင်းလေးခွပ်တာက ဟိုကြက်နားကြား မျက်စိကြားမှာချည်းပဲ”

သူ့ထင်မြင်ချက် မှန်ပေသည်။ နောက်ထပ် ၅ မိနစ်လောက်ကြာသည်၌ ဟိုကြက် တုံးခနဲလဲလေသည်။ တုံးလုံးတစောင်း ဖြစ်နေလေတော့ အားလုံး

အံ့သြကြလျက်....။

“ဟာ.... ဘယ်နေရာများခွပ်လိုက်တာပါလိမ့်”

“အုပ်ဆက်ဗျ.... အုပ်ဆက်၊ မင်းကြက် ကောက်ကုတော့”

ကျွန်တော့်ကြက်ကလေးက တက်နင်းဆွဲဆိတ်နေသည်ကို ဟိုဘက် ကြက်စွဲက ကောက်၍ကုသည်။ ကုသ၍ ပြေသွားပါသော်လည်း ထိုကြက် သည် နောက်ထပ်ကြာကြာမခွပ်တော့ချေ။ ဒုတိယအချိ လဲပြီးသောအခါ၌ ကိရောက်ကိရောက် အော်၍ ပြေးလေသတည်း။ ကြက်သမားများ အံ့သြ ဝမ်းမြောက်ကြလျက်....။

“ဒဏ်ရာလေးကလည်း မှန်လိုက်တာဗျာ၊ ဆရာကြက်....ကြက်ကောင်း လေးပဲ”

ကျွန်တော်လည်း အားရဝမ်းသာဖြစ်လျက်....

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ၊ နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် ဒီကြက်ကလေး ခုည အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဟင်းထဲ ထည့်ပစ်တော့မလို့”

“အောင်မလေး မလုပ်ပါနဲ့ဆရာရယ်၊ သူ့အစား တခြားနှစ်ကောင် ဝယ်ပါ၊ ကျွန်တော် အခု ၅၀ ပေးခဲ့ပါမယ်”

“အောင်မာ.... မင်းတစ်ရာပေးထားရတဲ့ ကြက်တောင် အပြေးခွပ်ပစ်တဲ့ ကြက်ကို ငါးဆယ်နဲ့ရမလားကွ”

“ဒါဖြင့် တစ်ရာပဲ ပေးပါ့မယ်ဆရာ”

သူက တကယ်ဝယ်သည်ကို ဒီလို ကိုယ့်အိမ်ပေါက်ကြက်ကောင်း မျိုး၊ ကျွန်တော်က ဘယ်လောက်ပေးပေး ရောင်းမည်မဟုတ် မူ၍။

“အောင်မလေး.... ဝယ်မနေကြပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဆီ ကြက်ရှိနေလည်း ခင်ဗျားတို့နဲ့ အတူတူတိုက်ရတာပဲဟာကို၊ ဒီကြက်ဝိုင်းဆင်းရင် ခင်ဗျားတို့ နဲ့ အတူတူသွားကြမှာပဲ”

ဒီတော့ သူတို့အားလုံး ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကြလျက် ကျွန်တော့်ကြက် ကလေးကို တစ်ယောက်တလဲစီ ကိုင်ကြည့်ကြကာ။

“ကြက်ကလေးက ညှက်ပေမဲ့ အဆက်အပေါက် ခွင်ခွကျတယ်ဗျ၊ ကြက်ထိုင်ကောင်းတယ်၊ ခြင်္သေ့ထိုင်ပဲ”

“အမွေးအရောင်လည်း အမွေးမှန်ဗျ၊ သန့်တယ်”

“ဝိုင်းထဲမှာ ဒီအရွယ်မျိုးလေးတွေရှိပါတယ်၊ သူ့ဒေါက်ဟာ ၈-ပြား
လောက်တော့ ရှိတာပဲဗျ”

ကြက်၏ဒေါက်အမြင့်ကို တိုင်းရာ၌ ခြေဖဝါးမှနေ၍ အတောင်ပံအရိုး
ရှိ ဘုနီနီအထိ၊ ရှေးခေတ်က ဒင်္ဂါပြားနှင့်တိုင်းရသည်။ ထိုဒင်္ဂါပြား
အလျောက် ကြက်၏အရပ်အမြင့်ကို ၈ပြား၊ ၉ပြား၊ ၁၀ပြားခွဲ၊ ၁၁ပြား
စသည်ဖြင့်ခေါ်ကြသည်။ တိုက်ကြက်များတွင် ၈ပြားသည် ကြက်အပုဆုံး၊
အငယ်ဆုံးဖြစ်၍ ၁၁ပြား၊ ၁၂ပြားမှာ ကြက်အမြင့်ဆုံး အကြီးစားကြီးများ
ဖြစ်ကြသည်။

“သူ့ကြက်အိုးကြက်ထိုင်ကတော့ ဒေါက်တူရင် လာခဲ့ရောဗျို့...”

“သူ့ထက်နည်းနည်းမြင့်လည်းကြိုက်တယ်၊ သူက အောက်မျှော်ခွပ်
ကောင်းတာပဲ၊ ခုန ခရမ်းကို လဲအောင်ဟာ အောက်ကနေပင့်ရိုက်လိုက်တာ
ပဲ”

“ဒီလိုတုံးခနဲလဲအောင် ခွပ်နိုင်တဲ့ခြေကတော့ ရှားတယ်ဗျာ၊ ဆရာ
ဒီကြက်ကလေး ဘယ်ကရတာလဲ”

“ကျွန်တော့်အိမ်ပေါက်ဗျ”

“နို့... ဒီတစ်ကောင်တည်းလား”

“သားခွဲမှာ ကြက်နာဝင်လိုက်တာဗျာ၊ သူတစ်ကောင်တည်း ကျန်တယ်၊
မအေရော သေတာပဲ”

“မအေက ဘယ်ကမျိုးလဲ”

လူအမျိုး ကြက်အရိုး ဆိုစကားရှိသည်။ တိုက်ကြက်များမှာ မိဘ
မျိုးရိုးစစ်မှန်ဖို့၊ ကောင်းဖို့ အရေးကြီးလှသည်။

“သူ့အမေက နတ်တလင်းက ကိုမောင်လန်း ကြက်မျိုးဗျ”

“အလှလား.....ဒါကြောင့် ဒီလောက် ကောင်းတာကိုးဗျ” (ကိုမောင်
လန်းသည် ၁၉၇၆ ခုနှစ်က ကွယ်လွန်ပြီဖြစ်သော်လည်း တကယ့်ကြက်
ကောင်းကိုရှာ၍ ထောင်သောင်းချီတိုက်သော ကြက်သမားကြီးဖြစ်ကြောင်း
ရန်ကုန်က ကြက်သမားများသိကြသည်။)

“နို့.... ဖအေကကော”

“ဖအေကတော့ ရှဖီပဲဗျ”

“အော..... ရှဖီ:..... ရှဖီ:၊ ဆရာက ရှဖီ:မျိုးရလိုက်သေးတာကိုး”

“ရှဖီ:”ဆိုသည့် ကြက်နာမည်ကို သူတို့အားလုံးလို သံပြိုင်ရွတ်လိုက်ကြသည်။ ရှဖီ:သည် ၁၉၇၅-၇၆ခု ၂ နှစ်တိုင် ၁၀-ပွဲတိုက်ခဲ့ရသောကြက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အရပ်ရှိ ကြက်သမားတိုင်း ရှဖီ:၏ကျေးဇူးမကင်းခဲ့ကြ။ ရှဖီ:ကောင်းပုံ၊ ထူးခြားပုံ၊ ဇွဲသတ္တိရှိပုံကို သူတို့ချီးကျူးခဲ့ကြရသည်။

သစ်တစ်ပင်ကောင်း ငှက်တစ်သောင်းနားရသည် ဆိုဘိသို့ ကြက်တစ်ကောင်ကောင်း လူပေါင်းများစွာ စားရသည်ဟုဆိုနိုင်သည်။ ရှဖီ:သည် ကျွန်တော်တို့လူစုကို လုပ်ကျွေးခဲ့သည်မှာ ငွေတစ်သောင်းထက် ဘယ်အောက်မည်နည်း။ ရှဖီ:အကြောင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တွေ့သိသမျှ ထူးခြားသော ကြက်တစ်ကောင်အနေနှင့် စာတစ်စောင် ဖွဲ့လောက်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အခုန ကျွန်တော့်ကြက်ကလေး ဟင်းအိုးပြန်အကြောင်း မဆက်မီ ရှဖီ:ကို တစ်ကုဏ္ဍဖွင့်လိုက်ပါမည်။

ရှဖီ:၏ဘဝဖြစ်စဉ်

ရှဖီ:သည် ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ကြက်ပေါက်ကလေး ဘဝကပင် အောင်ပွဲများ ဆင်လာခဲ့သော်လည်း ထိုပထမနှစ်မှာ ကြေးနည်းသော ဝိုင်းကလေးများသာဖြစ်၍ ကျော်ကြားထင်ရှားခြင်း မရှိခဲ့သေးချေ။ သူ့မျိုးရိုးကလည်း ဘယ်ကမှန်းမသိ။ သူ့မူလပိုင်ရှင်ကလည်း ကလေးသာသာ ကြက်ရူးကလေးမျှဖြစ်၍ ဤချာတိတ်ကြက်ကို ကြက်သမားကြီးများက အထင်မကြီးကြ။ နို့ပြီး ရှဖီ:၏ ခွပ်ပုံနည်းမှာလည်း အခုန ကျွန်တော့်ကြက်ကလေးလို စလွတ်လိုက်သည်ဆိုကတည်းက ချက်ချင်းလူကြိုက်များအောင် တစ်ဖက်ကြက်ကို အပြတ်အသတ် ခွပ်လိုက်သည် မဟုတ်။ သူတင်ငါတင် ရှေ့ရှည်ကြိတ်ပြီးမှ ရှဖီ:က နောက်ဆုံးတွင် အောင်ပွဲဆင်သည်။ ဤသို့နိုင်ပုံနိုင်နည်းကို ကျွန်တော်လိုလူစားသည် မကြိုက်။ “ရင်ပူရတယ်”ဟု ဆိုရမည်။ အခုန ကျွန်တော့်ကြက်ကလေးလိုမှ “ရွှေရင်အေး”ဟု ကြွေးကြော်မည်။

သို့သော် တကယ့်ကြက်သမားများက ရှဖီ:လို နိုင်ပုံနိုင်နည်းမှ သဘောကျကြသည်။ “လက်ဖျားထွက်မှ ငွေရတဲ့ကြက်”ဟု ဆိုကြသည်။ ဤနေရာ၌ ကြက်လောင်းပုံ လောင်းနည်းကို (စာဖတ်သူများကိုယ်တိုင် ကြက်မတိုက်

သော်လည်း ဗဟုသုတအလို့ငှာ)ဖော်ပြပါမည်။

ကြက်လောင်းရာ၌ “လက်ရင်း” “လက်ဖျား”နှစ်မျိုးရှိသည်။ လက်ရင်းဆိုသည်ကား ကြက်နှစ်ကောင်မလွတ်မီ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်ထပ်သောကြေး။ လက်ဖျားက ကြက်နှစ်ကောင် ဝိုင်းထဲ ခွပ်နေသောအခါမှ လောင်းသောငွေ။ ယင်း၌ သာသောကြက်ဖက် အလေးကြောပေး၍ ခေါ်ကြသည်။

“တစ်ဆယ်နဲ့ ရှစ်ကျပ်၊ တစ်ရာနဲ့ ရှစ်ဆယ်”

ဤမျှနှင့် ခေါ်၍မရသေးဘူးဆိုပါက....

“တစ်ဆယ်-ခုနစ်ကျပ်-ခုနစ်ကျပ်”

သူ့ကြက်က ပို၍သာလာပြီဆိုလျှင်....

“ဟာ-ခြောက်ကျပ်-ခြောက်ကျပ်”

“ကဲဟာ.... နှစ်လေး-နှစ်လေး၊ တစ်ဆယ်နဲ့ ငါးကျပ်၊ တစ်ရာနဲ့ ငါးဆယ်၊ ဟောဒီမှာကြိုက်သလောက်ရမယ်”ဟု ငွေတွေ အထပ်လိုက်ထုတ်ပြ။

ထိုအခါ တချို့သည် “ကြွေတစ်လက် ကြက်တစ်ခုနဲ့”ဆိုစကား အရ အောက်ကျနေသော ကြက်ဘက်က မျှော်လင့်ချက်နှင့် အောက်ကြေးဆွဲတတ်ကြ၏။

တချို့သော ဝိုင်းတွေမှာ ဤသို့မျှော်လင့်သည့်အတိုင်းပင် အောက်ကျနေသော ကြက်က ပြန်သာလာပြီး အထက်ကြေးဖြစ်သွားသည်များလည်း ရှိတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံမူ ဟိုကြက်က အထက်ကြေးဖြစ်လိုက် ဒီကြက်က အထက်ကြေးဖြစ်လိုက်နှင့် ဗုံလုံတစ်လှည့်-ငါးပျံတစ်လှည့်” ပွဲမျိုးလည်း ကြုံရတတ်၏။

တစ်ဖက်ကြက်က သတ်သတ်ခံနေရ၍ ပြန်မလှန်နိုင်တော့ဘူး ထင်ရသော အခြေရောက်သည်၌ ၁၀ဝိ နဲ့ ၁ဝိ၊ ၅ ကျပ်နဲ့ ၁၀ဝိ အထိများပင် ကြေးကြောပေး ကစားတတ်ကြသည်။ ဤအခါမျိုး၌ “ကြက်ကန်းခွပ်လို့ ပွဲကျွတ်အောင် နိုင်သေးသပ”ဆိုသည့် ဦးပုည စာမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်သေး၍ အောက်ကြေးမှ ထိထိုးသလိုကစားသူများလည်း ရှိကြသေး၏။

နို့ပြီး ကြက်ကစားရာ၌ ကိုယ့်ကြက်ဘက်မှ ကိုယ်လောင်းရမယ်၊ ဟိုဘက်ကြက်က မလောင်းရဘူးဟူ၍ မရှိချေ။ ကြိုက်သလို ကစားနိုင်သည်။

ဥပမာဗျာ စာဖတ်သူက ခဏ၊ ကျွန်တော်နဲ့အတူ စိတ်ကူးထဲက ကြက် သမားလုပ်ဗျာ။ (ဒါလောက်ကလေးနဲ့ ငရဲမကြီးပါဘူးလေ)

“ကဲ....ခင်ဗျားကြက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကြက် လက်ရင်း ၅၅ဝိ ကြေး လွတ် ပြီ။ (ကြက်လောင်းတာမှာ ၁၀% အကောက်တင်ပြီး လက်ရင်းမှာ ၁၁ဝိ၊ ၃၃ဝိ၊ ၁၁ဝိ စသည်ဖြင့် လောင်းရသဗျာ)

လွတ်ပြီး တစ်ခါကောက် နှစ်ခါကောက်လောက်ဆိုပဲ ခင်ဗျားကြက်က သာနေပြီ။ စိတ်ထဲ ကျွန်တော့်ကြက်က ရှုံးမယ်လို့ထင်နေပြီ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲ ၅၅ဝိ တည်းပါတာ။ ကိုယ့်ကြက်ကိုယ်ယုံပြီး ပုံလိုက် မိတယ်။ အပြန်စရိတ်နဲ့ သောက်ဖိုးစားဖိုးတောင် မရှိတော့ဘူး။ ခက်ပြီပေါ့။ နိုး ကြက်သမားကြီးတွေအဖို့ မခက်ပါဘူး။

“ဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားကြက်က သာနေလို့ တစ်ဆယ်ရှစ်ကျပ်၊ ခုနစ်ကျပ် ခေါ်နေတယ်။ အောက်ကြေးက လောင်းမယ့်လူတွေ အင်တင်တင် ဖြစ်နေ တယ်။ နှစ်လေးပေးလည်း အကောင်းသားလို့ တွက်နေကြတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား ကြက်ဘက်က ကဖျက်ယဖျက် လုပ်တဲ့ သဘော လည်း ပါအောင်”

“တစ်ရာနဲ့ ငါးဆယ်ဗျာ၊ အထက်လေးက တစ်ဆိုင်တော့ရှိတယ် ဆိုလိုက်တော့ အောက်ကြေးသမားတွေ အလုအယက် ထလာကြပါရောဗျ။ ကျွန်တော်က ငွေထပ်ထုတ်စရာ မလိုဘူးဗျ။ ကြက်ဒိုင်ဆီမှာ ကျွန်တော့်ငွေ ၅၅ဝိ တောင်ရှိတယ်လေ။ ကျွန်တော့်ကြက်နိုင်ရင်တော့ ဘာအရေးလဲ။ သူ ဒီတစ်ရာနုတ်ပြီး အောက်ကြေးသမားကို ၉ဝိ ပေးလိုက်မှာပေါ့။ အဲခင်ဗျား ကြက်ကလည်းနိုင်ရော ကျွန်တော် ၄၅ ကျပ် ရသဗျ။ တကယ်လို့ နှစ်ဆိုင် ဆိုရင် ၉ဝိ။

ဒါကြက်သမားကြီးတွေ ကိုယ့်ကြက်က အရေးမလှပုံပေါ်ရင် ပြန်ကျို တဲ့နည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ ကြက်သမားကြီးမဟုတ်၊ ကြက်ဝါသနာရှင်မျှသာ ဖြစ်တဲ့ လူတွေကတော့ ကိုယ့်ကြက်ဘက်ကလွဲရင် တခြားကြက်က မလောင်း ရက်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ကြက်က နိုင်ဖို့ပဲ စိတ်စောနေတော့တာပဲ။ ကိုယ့်ကြက် က နိုင်အောင်ခွပ်စေချင်တဲ့စေတနာ တစ်ဖက်ပဲ ရှိနေတော့တာပဲ။ ဒါဟာ ကြက်သမားကြီးတွေနဲ့ကြက်ဝါသနာရှင် ခြားနားချက်ပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်

ကိုယ်ကျွန်တော် ဆန်းစစ်ကြည့်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်သည် “ကြက်သမားကြီး” မဟုတ်၊ “ကြက်ဝါသနာရှင်” မျှသာဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိရတယ်။

အဲဒါကြောင့် သူတို့ကြက်သမားတွေ ပြောကြတာက “ကြက်သမားကြီးများ ဘယ်တော့မှ ပက်ပက်စက်စက် မရှုံးဘူးတဲ့” ဗျ။ “ရှုံးစရာရှိ နည်းနည်း၊ နိုင်စရာရှိ များများ” တဲ့။ ဒါလည်း တရားသေတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။

အခုန ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ နတ်တလင်းက ကြက်သမားကြီး ကိုမောင်လန်းအကြောင်း ပြောရဦးမယ်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်က ဆီမီးဆွဲ၊ ပေါင်းတည်၊ နတ်တလင်းက သူတို့လူစုကြက် ၅ ကောင်နဲ့လာ၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာတည်းပြီး ကြက်တိုက်ကြတယ်။ ဒိုင်က တာမွေက ဗိုလ်ရဲချစ်။ ဝိုင်းနေရာက ဝုတ္တလစ်ရေကူးကန်လမ်း၊ နောက်ဖေးဘက် အောက်ချိုင့်ထဲက ဘူးစင်အောက်။

အဲသည်နေရာဟာ အင်မတန် ချောင်ကျလှပေမဲ့လို့ ကြက်သမားတွေကတော့ အရပ်ရပ်ကလာကြတဲ့ ပဂေးတွေပဲ။ ကြေးက မနည်းကြပေဘူး။ ကိုမောင်လန်းကြက်နဲ့ သိမ်ချောင်းက ကြက်နဲ့လွတ်ကြတော့ လက်ရင်း ၃၃၀ဝိ ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ၅၅၀ဝိ လောက် ကစားချင်တယ်။ သို့သော် သိမ်ချောင်းသားများက “ခင်ဗျားတို့ကြက်က နည်းနည်းစီးတယ်ဗျာ၊ လက်ဖျားကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

မှန်ပါသည်။ လွတ်ပြီး တစ်ခါလောက်ဆိုပဲ သူတို့ဘက်က လက်ဖျားခေါ်ပါရော။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က မလောင်းရဲဘူး။ ကိုမောင်လန်း မျက်နှာပျက်လို့။

“ကြက် ရေပြောင်းမြေပြောင်းမှာ အိပ်တန်းပျက်မို့ ကြက်မခွပ်နိုင်တော့ဘူး။ အရင်ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ။ ဒီခွပ်ပုံမျိုးဆို ကျွန်တော်ဘယ်သုံးမလဲ ကိုသော်တာရယ်။ ခုခင်ဗျား အိမ်ရောက်တာ ဒီနေ့ ၆ရက် ရှိပြီဆိုတော့ ကြက်အိပ်တန်းကြီးပျက်ဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၃ရက်လောက်က တိုက်ရရင် ခုလို မဖြစ်ဘူး”

တစ်ရပ်တစ်နယ်ကလာရသော ကြက်များမှာ ဒီလိုပဲ၊ အအိပ်အနေပြောင်းသဖြင့် ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ချို့ယွင်း၍ ခွပ်လမ်းပျက်တတ်သည်။

ကြက်နှစ်ကောင် ခွပ်နေပုံမှာ အများနားလည်အောင် ပြောရလျှင် သိမ်ချောင်းကြက်က တိုက်စစ်၊ နတ်တလင်းကြက်က ခံစစ်။ တစ်ရေထက် တစ်ရေ အရေးရှုံးနိမ့်လာခဲ့ရာ တစ်နာရီကျော်မျှကြာသည်၌ နတ်တလင်းကြက်သည် မျက်လုံးတစ်ဖက်ကန်းလေ၍ မျှော်လင့်စရာမရှိတော့သော အခြေသို့ ရောက်လေပြီ။ ခဲများ တစ်ဖက်မမြင်နှင့် တစ်ဖက်သတ်ခံနေရပြီ။ ထိုကြောင့် သိမ်ချောင်းကြက်ဘက်က တစ်ရာလေးဆယ်မှ တစ်ရာနှစ်ဆယ် အထိ ခေါ်လေပြီ။

သည်အခြေ၌ အောက်ကြေးက မည်သူမျှ မလောင်းရဲကြ။ တစ်ရာ တစ်ဆယ်ဆိုရင်တော့ ထိထိုးချင်တယ်ဆိုတဲ့ အသံမျိုးထွက်လာသည်။ သို့သော် သိမ်ချောင်းကြက်ဘက်က “တစ်ရာတစ်ဆယ်တော့ မပေးထိုက် သေးဘူးဗျာ။ ဟိုဘက်ကြက်မှာ အတက်ကြီးနဲ့ ခုန်နိုင်ပျံနိုင်တုန်းဟာပဲ” ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ ကိုမောင်လန်းက ကျွန်တော့်အား “နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပြန်ကာမိအောင် လုပ်ဦးမှပဲဗျာ” ဟုဆိုပြီး ကြက်ဒိုင် ဗိုလ်ရဲချစ်အနားသို့ သွား၍ တီးတိုးပြော၏။

ထိုအခါ ဗိုလ်ရဲချစ်က “သိမ်ချောင်းကြက်က တစ်ရာတစ်ဆယ် တစ်ရာ တစ်ဆယ်ရှိတယ်” ဟု ထအော်လေရာ၊ ထိထိုးချင်သူ ၅ယောက် ပေါ်လေ၍ သူတို့ ၅၀ဝိကို ဆွဲလိုက်ကြ၏။ အမှန်ပင် သူတို့ထိပေါက်သွား ကြပါပေ သည်။ အကြောင်းမှာ သူတို့လောင်းပြီး ၁၀မိနစ်အကြာတွင် နတ်တလင်း ကြက်က သိမ်ချောင်းကြက်ကို ကြက်ကန်းဆွဲဆွဲပြီး တစ်ချက်တည်း ခွပ် လိုက်ရာ နားအုံတွင် တက်မြုပ်စူးသောကြောင့် သိမ်ချောင်းကြက် ကရောက် ကရောက်အော်ပြီး ပြေးလေသတည်း။

“ဟ... ဓားမ ရေပေါ်ပြီ”

“ပိဿာလေး ရေကူးပဟ”

အောက်ကြေးက တစ်ရာတစ်ဆယ်နှင့် လောင်းသူများ ထအော်ကြ၏။ ရတတ်သမျှလေး ပြန်ယူမဟဲ့ဟု အထက်ကြေးပြန်ကျိသော ကြက်သမား ကြီး ဦးမောင်လန်းမှာ ငွေကလေး ၄၅ ကျပ်ပြန်ရမှာနှင့် သူ့ကြက်နိုင်သည့် အထဲက ငွေ ၅၀ဝိ ပဲ့ပါသွားလေသတည်း။

ကိုမောင်လန်း၏ကြက်သည် မျိုးရိုးစစ်မှန်၍ ဇွဲသတ္တိကောင်းသည်။ သူ့အရေးရှုံးနိမ့်နေသော်လည်း မသေမချင်း အလျှော့မပေးဘူးဟူသောစိတ်ဖြင့် သူများခွပ်သမျှ အောင့်အည်းခံနေပြီး ဟိုကြက်က သူတစ်ဖက်သတ်သာလေပြီဟူ၍ ပေါ့ပေါ့ဆဆလုပ်မိသည်၌ မှားကွက်တွေ့ပြီး တစ်ချက်တည်း ဆွဲခိုခွပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုမောင်လန်းကြက်သည် ဇွဲသတ္တိနှင့် ခြေပိုင်ရှိသောကြက်ပေတည်း။ ယခု ကျွန်တော်ရေးသားဖော်ပြမည့် ရှဖီလည်း ဤကြက်မျိုးပင်။

ရှဖီဟုခေါ်တွင်ခြင်း

သူ့ကို မူလပိုင်သောသူမှာ ရှဖီဟုခေါ်သော ကုလားကလေးဖြစ်၏။ နောင် ဤကုလားလေးလက်ထဲမှ သည်ကြက်ကို ဝယ်ယူသူများက အရင်သခင်နာမည် “ရှဖီ”ဟု ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဟိုယခင်တုန်းကမူ “ရှဖီကြက်” “ရှဖီဖောင်းလေး”ဟုသာ ခေါ်ကြသည်။ အမွေးအရောင်က “ဖောင်း”သို့မဟုတ် “ဥပန်း”လည်းခေါ်သည်။

ရှဖီလက်ထဲ၌ ရှိစဉ်ကာလက ဤကြက်သည် ကြည့်ချင်စရာပင်မကောင်းပေ။ ကုလားလေး ရှဖီသည် အသက် ၂၀မျှ ကြက်ရူးကလေးဖြစ်၍ သူ့ကြက်ခွပ်တာ မြင်ရပြီးရောဟု သူ့ကြက်သန့်သန့် မသန့်သန့်၊ ကြက်ချင်း ရွယ်တူတူ မတူတူ၊ သူများကလာစတိုင်း ခဏခဏခွပ်ခိုင်းနေသောကြောင့် ကြက်သမားစကားနဲ့ပြောရသော် “ဒီကြက်မှာ မျက်နှာ အားရတယ်ကိုမရှိဘူး”ဟူ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဤကြက်မျက်နှာတွင် သန့်စင်ရသည်မရှိ။ ဒဏ်ရာမပြတ်၊ ခွပ်ရာမပျောက်၊ အစဉ်ပင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်နှင့် ဖြစ်နေပေသည်။ နို့ပြီး လည်ပင်းမွေးကလည်း လည်ကုပ်နှင့် စလုတ်မှစပြီး တစ်ပင်မျှ မရှိချေ။ “ဟဲ့ ရှဖီ၊ နင့်ကြက်လည်ပင်းမွေးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သလဲ” မေးတော့ တခြားကြက်က သူ့ကြက်လည်ဆံမွေး ဆွဲခွပ်မှာစိုးလို့ ရိတ်ထားတာဟု ပြော၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကြက်မှာ ကြက်နှင့်မတူ၊ လင်းတပနီနှင့် ဘူနေချေသည်။

သို့တိုင် ဤကြက်သည် ကုလားလေးလက်ထဲ၌ ၁၉၇၅ ခုနှစ်တွင် ၅ပွဲတိုက်ခဲ့ရာ ၅ပွဲစလုံးနိုင်ခဲ့သည်။ ကြေးကတော့ မများပေ။ အပျင်းပြေ

ကလေးဝိုင်းမျှသာ။ ထိုနှစ်က သူ၏နောက်ဆုံး ပဉ္စမပွဲမှာ ကျွန်တော်၏ အိမ်နောက်ဖေးတွင်ဖြစ်၍ ရှုဖီးခွပ်ပုံကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့် လိုက်ရသည်။

ခွဲသတ္တိခဲ

ရှုဖီးသည် ကြက်မိုက်ဖြစ်၏။ ကြက်သမားအခေါ် “ကြက်ခွပ် ကြက်ခဲ”။ အဓိပ္ပာယ်မှာ သူများကိုလည်း ခွပ်၏။ သူကလည်းခဲ၏။ နင် တစ်ချက် ငါတစ်ချက် ဆော်လိုက်စမ်းဆိုသည့် သဘောမျိုး။ သူများခွပ်တာ ခံရပြီဆိုလျှင် သူက ဒေါသတကြီး ခြေပြင်းပြင်းနှင့် ပြန်၍နှစ်ချက်ဆင့် သုံးချက်ဆင့် ခွပ်လိုက်တတ်၏။ ဒါကို ကြက်သမားက ကြက်မဲကြက်မာန် ကောင်းသည်ဟု ဆိုကြ၏။

သို့သော် ယခုပွဲမှာ သူကခွပ်သားမာ၍ အသက်ရင့်သော်လည်း တစ်ဖက်ကကြက်က သူ့ထက်အကောင်ကြီး ခွန်အားကြီးဖြစ်သောကြောင့် ရှေ့ဦးပိုင်းမှာ သူကချည်း ခံနေရသည်။ သူချည်းနာနေ၏။ ဟိုကချည်း ဖိခွပ်နေ၏။ ခုပွဲတော့ ဒီကုလားကြက်ကလေး သွားပြီဟု ပြောနေကြပြီ။ ခွပ်၍ တစ်နာရီခွဲမျှ ကြာသည်၌ ရှုဖီးမှာ လည်ပင်းမထောင်နိုင်တော့။ စင်း ပြီးတန်းနေ၏။ ခေါင်းလည်းစောင်းနေ၍ ညာဘက်မျက်နှာတစ်ခြမ်းက မြေကြီးနှင့်ကပ်နေပြီ။ သို့သော် ရှုဖီးသည် အလျှော့မပေး၊ တစ်ဖက်ကြက် ခွပ်သမျှကိုခံရင်း သူ့ခွပ်ကွက်ရဖို့ ကြိုးစားတုန်းပင်။

အားလုံးအမြင်မှာ ရှုဖီးရှုံးပြီ။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မနိုင်တော့။ ဒီကြက် သတ္တိကို လေးစားသောအားဖြင့် သူ့သိက္ခာမကျအောင် ခေါင်းလှည့်မပြေးမီ ကောက်လိုက်ပါတော့ဟူ၍ ကြက်စွဲကို ပြောကြ၏။ ကြက်စွဲဦးစံလင်းက “စိတ်ကတော့နည်းနည်းမျှ မချသေးဘူးဗျ။ ကျုပ်တော့ ထားလိုက်ချင်သေး တယ်။ ဘယ်နှယ့်လဲ ရှုဖီး”ဟု ကြက်ရှင်ကိုမေးသောအခါ၌ “အိုဦးလေး သဘောပဲ”ဟု ဆိုသဖြင့် ဆက်လက်၍ လွှတ်ကြကာ “ကဲဟေ့ အသည်းချင်း ပေါက်ရတာကွ၊ အသည်းကောင်းရင် နိုင်နိုင်ပါသေးတယ်”ဟု ကြက်စွဲက သူ့ကြက်သူ အားပေးလိုက်၏။

ဟုတ်ပါ၏။ ဤကြက်ကား တကယ်အသည်းကောင်း ခွဲကောင်းပါပဲ။

ဒီလိုချည်း သူတစ်ဖက်သတ် ခံနေရရာမှ ကြက်ပွဲ ၂ နာရီမျှ အကြာတွင် ရှမ်းသည် ကြက်ရမ်းဆွဲဆွဲ၍ တစ်ချက်တည်းခွပ်လိုက်ရာ ဟိုကြက် အော်ပြီး ပြေးလေသတည်း။

ဤမှ ရှမ်း၏ခံနိုင်ရည်နှင့် ဇွဲသတ္တိကို ကြက်သမားကြီးများ ချီးမွမ်းကြ လေ၏။ ဒီကုလားကလေး ဘယ်ကရလာသည်မသိ၊ တိုက်ကြက် မျိုးစစ် မျိုးမှန်ပဲဟု ပြောကြကုန်၏။

ရှမ်းသည် ဤပွဲ၌ သူအနိုင်ရလိုက်သော်လည်း လည်ပင်းစောင်း၍ ခေါင်း မထူနိုင် ဖြစ်နေသောကြောင့် ၄-၅ရက်မျှ အစာရေစာ မကောက်နိုင်။ လူက ခွဲကျွေးရ၏။

တိရစ္ဆာန်များထဲတွင် တိုက်ကြက်ကောင်းသည် ဇွဲသတ္တိအရှိဆုံး ဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် ရာဇဝါဒကျမ်းထဲတွင် မင်းတို့အား စစ်ပြုရာ၌ ကြက်ဖ ကဲ့သို့ ရဲရင့်ရမည်ဟုဆိုသည်။

လက်ပြောင်းခြင်း

ယင်းတိုက်ပွဲပြီးသောအခါ၌ ဤကြက်ကလေးမှာ ခွပ်ဖန်များ၍ အမွေး အတောင်တွေလည်း စုတ်ပြတ်နေပြီ။ ခွပ်ရာတွင် ခံထားသော ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေလည်း များနေသဖြင့် ဒီနှစ်မသုံးနိုင်တော့ပြီ။ အနားပေး၍ ဘေးမဲ့လွတ်ထားရတော့မည်။ ဒီတော့ ခွပ်နိုင်သည့်ကြက်ကိုမှ သူ့လက်ထဲ ထားလိုသော ကုလားလေးရှမ်းသည် ဒီကြက်ရောင်းချင်သည်ဟု ဆိုလာ သည်။ သို့သော် ယခုနှစ် မသုံးနိုင်တော့ပြီဖြစ်သော ကြက်ကို ကြက်နာ ရောဂါတွေနှင့် ရှေ့နှစ်ထိ သက်ဆိုးရှည်နေပါဦးမည်လားဟု တွက်ဆကာ ဝယ်မည့်သူရှားနေသည်။

ကျွန်တော့် အိမ်နောက်ဖေးအိမ်၌ ကိုကံညွန့်၊ ကိုအောင်ချစ်နှင့် သူတို့ ယောက်ဖငယ် မောင်မြင့်ခိုင်မည်သော ကြက်ဝါသနာအိုးများရှိကြလေရာ တစ်နေ့သ၌ ရှမ်းသည် သူ့ကြက်ကလေး ပိုက်လာကာ...

“အစ်ကိုတို့ရာ ကျွန်တော့်ကြက်ကလေး ဝယ်ကြစမ်းပါဗျာ၊ အရင်တုန်း က တစ်ရာပေးတောင် မရောင်းခဲ့တာ၊ အခု ငါးဆယ်နဲ့ ပေးပါမယ်ဗျ”

ဒီတော့ မောင်မြင့်ခိုင်က သူ့ယောက်ဖကြီး ကိုကံညွန့်အား “အစ်ကို

ဝယ်လိုက်ဗျာ” ဟု တိုက်တွန်းသည်၌ ကိုကံညွန့်က “ဟာ ငါ့မှာ ငွေမထော
ဘူးကွ၊ ဟောဒီမှာ နှစ်ဆယ် ပဲရှိတယ်၊ ဒီ နှစ်ဆယ် နဲ့ ရမယ်ဆို ထားခဲ့ကွာ”

ထိုအခါ ရှဖီက “ဟာ ဒါတော့ နည်းလွန်းတယ်ဗျာ၊ အသားဖိုးတောင်
မရှိဘူး၊ လေးဆယ် တော့ပေးဗျာ”

ယင်း၌ မောင်မြင့်ခိုင်က “ဟာ အဆင်သင့်ပဲ၊ ကျွန်တော်မှာလည်း
နှစ်ဆယ်တော့ ရှိတယ်၊ ကဲ အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ယောက်စပ်ပေါ့ဗျာ”
ဟု ဆိုပြီး ထိုကြက်ကို ယူထားလိုက်ကြလေသတည်း။

ကြက်သမားနတ်

မြန်မာနိုင်ငံ၌ ကြက်တိုက်ခြင်းကို မည်သည့်ခေတ်က စခဲ့သနည်း။
 ယင်းမေးခွန်းအတွက် မည်သည့်သမိုင်းဆရာကမှ ရှာဖွေတင်ပြခြင်းမရှိမူ၍
 ကျွန်တော်လိုပေါက်တတ်ကရ စာရေးဆရာအဖို့ ဘာတာဝန်မျှမရှိချေ။ သို့
 သော် “မရောင်ရာ ဆီလူး” သည်ဟု ဆိုချင်ဆိုတော့။ မတော်တဆ ကျွန်တော်
 သိရှိရသည်ကို ဖော်ပြရပါမူ မြန်မာပြည်၌ ကြက်တိုက်ခြင်းသည် မြန်မာ
 ရာဇဝင်ကို သမိုင်းဆရာတို့ စတင်အတည်ပြုသော အနော်ရထာမတိုင်မီ
 ရှေးပဝေသဏီ ပုဂံခေတ်ကတည်းကပင်ဖြစ်ကြောင်း ရွှေစစ်ပင်နတ်ရာဇဝင်
 ကို ကြည့်၍သိရသည်။

ရွှေစစ်ပင်နတ်သည် ၃၇ မင်းဝင်ဖြစ်သည်။ သူ လူ့ဘဝနေစဉ်က
 ဘုရင့်သား။ မင်းသားကြက်သမားခင်ဗျ။ မယုံမရှိနဲ့။ သူ့ရာဇဝင်ကို စာတွင်
 တွေ့သည့်အတိုင်း ဖော်ပြရပါမူ....။

ရွှေစစ်ပင်မင်းသားသည် ပုဂံပြည့်ရှင်ဘုရင် စောမွန်နစ်မင်း၏ မိဖုရား
 ခေါင်ကြီးဖြစ်သော စကားမင်းသမီးမှ ဖွားမြင်သည့်သားဖြစ်၍ ရုပ်ရည်ချော
 မောလှပပေသည်။ လက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည်နှင့် ပြည့်စုံသည်။ အချိန်တန်
 လျှင် အရိုက်အရာခံရမည်ဖြစ်၍ မင်းသားဘဝတွင် ခမည်းတော်ဘုရားက
 လှိုင်းတက်နယ်ကို အပိုင်စားပေးတော်မူသဖြင့် လှိုင်းတက်မင်းဟူ၍လည်း

ခေါ်တွင်၏။

တစ်နေ့သောအခါ ပုဂံဘုရင် စောမွန်နစ်၏လက်အောက်ခံဖြစ်သော ယွန်းမြေဒေသမှ ကျိုင်သင်းမင်းငယ်က ခြားနားသည်ကို သားတော်အား သွားရောက်နှိမ်နင်းစေရာ မင်းသားသည် ခမည်းတော်၏ အမိန့်ရောက် လျှင်ရောက်ချင်း မသွားဖြစ်၊ လှိုင်းတက်တွင် ကြက်တိုက်နေခိုက်ဖြစ်၍ ကြက်နှစ်ကောင်ခွပ်တာကလည်း သိပ်ကြည့်ကောင်းနေတော့ စစ်ချီတက် ရန် ကြက်တစ်ပွဲစာမျှ အချိန်ဖင့်မိသည်။

ကြက်ဝါသနာများ တယ်ကြီးသနော်။ ဤနေရာတွင် မင်းသားကို ကျွန် တော်ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ဖူး၏။ ကျွန်တော်တို့တွင် ရွာနှင့်ကပ်လျက် ကုန်းလယ်ကလေးရှိ၏။ ဤကုန်း လယ်ကလေးမှာ ရေအတင်နောက်ကျ၍ နောက်မှစိုက်ရသဖြင့် နောက်မှ ရိတ်ရ၏။ အခြားကွင်းလယ်တွင် ရိတ်ပြီး၍ နွားများလယ်ထဲ လွတ်ချိန် ရောက်သော်လည်း ဤကုန်းလယ်ကလေးက မရိတ်သေးသောကြောင့် နွား လွတ်ချိန် သွင်းချိန်များမှာ လူသွား၍စောင့်ရ၏။ ယင်းမှာ ကျွန်တော့် တာဝန်ကျလေရာ တစ်နေ့သော နွားလွတ်ချိန်တွင် ကျွန်တော်မှာ ကြက်ပွဲ ဝင်ကြည့်နေမိ၍ စပါးပင်တွေ တော်တော်များ နွားဝင်စားသောကြောင့် ကျွန်တော့်အဖေသည် ကျွန်တော့်အား နွားကြိမ်နှင့်တော်တော်ပဲဆော်လိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့ သားအဖက လယ်သမား၊ စပါးနှင့်နွားကိစ္စသာ ဖြစ်၍ သားငယ်အား နွားကြိမ်နှင့်ဆော်ရုံဖြင့် ပြီး၏။ ဟိုရှင်ဘုရင်သားအဖကတော့ တိုင်းရေးပြည်ရေးကြီး ခင်ဗျာ။

ရွှေစစ်ပင်မင်းသား ဒီလို စစ်ထွက်နောက်ကျတာ ခမည်းတော်ဘုရား သိလေတော့ ဒေါသလည်းထွက်၊ ရှက်လည်းရှက်နေ မိမိသွေးရင်းသားရင်း က အမိန့်တော်ဖိဆန် ခိုင်းစရာနေ့ကန်သည်မှာ ရာဇဝင်ရိုင်းလှချည့်။ ကိုင်း မှတ်လောက်သားလောက် သားအရင်းခေါက်ခေါက်ပေကမင့် မထောက် မညှာ ပြစ်ဒဏ်ပေးမှပဲဟု သားတော်ကိုဖမ်း၊ လူသွားလမ်း လေဟာပြင်မှာ တစ်နေ့တာ မြေထိတ်ခတ်စေ။

မြေထိတ်ခတ်သည်ဆိုသည်မှာ ကျင်းတူး၍ ဒူးအထိနစ်အောင် မတ် တတ်မြုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအပြစ်မျိုးသည် လူသွားလမ်းဆုံတွင်ဖြစ်ရ

ကား အများ၏ကြည့်ရှု လှောင်ပြောင်ခြင်းကိုလည်း ခံရ၍ အရှက်လည်း ရစေ၏။

ရွှေစစ်ပင်မင်းသားသည် ချစ်လှစွာသော ခမည်းတော်ဘုရားက ဤမျှ အထိဖြင့် ရက်စက်လိမ့်မည်ဟုမအောက်မေ့ခဲ့ဘဲ ယခုအတည်တကယ် ကြုံရတော့ အောင်မယ်လေး....

ကြုံသေးတယ် ကုံဆွေးဗျာထုကြွယ်....

ဘယ်ရှေးကံငယ် စီမံဖန်လာခြယ်လို့ ငိုချင်းချပြီးတော့ ရှက်လွန်း၊ စိတ်ထိခိုက်လွန်းလှသောကြောင့် နှလုံးသားပေါက်ကွဲသည်။ တောင်စွယ်နေကွယ်၍ အပြစ်ပေးချိန် စေ့သဖြင့် မင်းချင်းတို့ သွားလွှတ်ကြတော့ မင်းသားခများမှာ အသက်မရှိတော့ ကပြီ။ အဲဒီမှာ ရွှေစစ်ပင်နတ်ဖြစ်သွားဆို သကိုးဗျ။ ဒါကြောင့် ရွှေစစ်ပင်နတ်သံမှာ....

“ x x x ပုဂံဘုရင်သခင် ဧကရာဇ်၊ ရန်မျိုးနှင်သည် စောမွန်နှစ်တည့်၊ သည်းချာငယ်မှ ဝမ်းဝင်၊ ငါလျှင်တမူ၊ မယ်တော်ရင်နှစ်၊ တိုင်းသူချစ်သည့် ရွှေစစ်ပင် ဥကင်ကြငှန်း၊ ရိုက်ရာမှန်သည် နောင်နန်းရံ၊ ကျော်ဝင်ကာမှ ချီကြွေးလှိုင်းတက်သာဂရ၊ ဒီဒေသကို၊ ဘရာဇာပိုင်စားပေ၊ လို့ ကံကြွေးငယ်မှ ပြီးစည်ကျိုင်သင်းမင်းတည်၊ ယွန်းတို့ပြည်ကို ရက်ရှည်မနေ၊ မိန့်တော်ရွှေနှင့်၊ ချီလေခန့်သော်၊ ပုဂံပန်းညိုတ၊ နှင်းရာသည့် ငါမင်းပျိုသည်၊ ယွင်းမှာကတိ၊ မွေးဘဖြစ်လို့ အချစ်တယ်ယုံကြည်၊ အမိန့်တော်ရည်က၊ မတည်ရှိအောင်၊ လွဲဘိအာဏာ၊ မြို့လှိုင်းတည့်ကြက်တိုက်ပါလို့ နေမိရာကို၊ အောင်ချာနန်း၊ မွေးသဖခင်က သို့စင်စစ်စော်ကား၊ သင့်သလားဟု နောင်သားကြောက်စေ၊ မြေထိတ်ကြပ်အောင်၊ ခတ်ထားလေသော်၊ မပြေငယ်စိတ်က မွေးသဖကို၊ အကြင်သည်သည် ဝမ်းနည်းလှလို့၊ သောကကြီးစွာ ရင်ကွဲနာနှင့်မိစ္ဆာမှောင်ရစ် ခန္ဓာပြောင်းလို့ နတ်ကောင်းဖြစ်သော် x x x တိုင်းလုံးကျော်တည့် ကော်ရော်ရှိခိုး၊ ငါ့ကိုယ်ကိုးသော် ကောင်းကျိုးပြည့်စေ မင်းတတွေတို့” တဲ့ ခင်ဗျ။

အဲဒါ ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်ကို “ကြက်သမား ငရဲသွားမှာပဲ” ဆိုကြမှာစိုးလို့ ကြက်သမားတိုင်း အပါယ်မလားပါဘူး၊ နတ်ဖြစ်တဲ့ကြက်သမားတောင်ရှိပါသေးတယ်လို့ တင်ပြတာပါပဲ။ ကဲနောက်ပြီးတော့ နတ်ကိုးကွယ်

သူတို့ရဲ့အသည်းကျော် ဦးမင်းကျော်ကြီးကောခင်ဗျ။ သူဟာ လူ့ဘဝတုန်းက ကြက်သမား အရက်သမားကြီးခင်ဗျာ။ “ပျိုတို့မောင် ရွှေရောင်ငိုက်ကယ် ကြက်ပိုက်လိုမှူး” သူ့ကို ပ,သ,တဲ့အခါမှာ နတ်ဝင်သည်တွေက ဆိုကြရတယ်။ နတ်ကိုကိုးကွယ်တဲ့ ကစားသမား ကြက်သမားတွေဆိုရင် ကြက်တိုက်သွားခါနီးမှာ ဦးမင်းကျော်ကို အရက်နဲ့တင်မြှောက်ကြတယ်။ တချို့ကြက်ဟာဆိုရင် နတ်တင်ပြီးသားအရက်ကို ခွက်ထဲထည့်၊ သူ့ရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှာ ချပေးလိုက်ရင် အတောင်တဖြန်းဖြန်း ခတ်ရင်းပြေးလာပြီး နှုတ်သီးနဲ့ တစ်ငုံစာ နှစ်ငုံစာလောက် သောက်တာကို တွေ့ရဖူးပါတယ်။ အဲလိုဆိုရင် ဒီကြက်ဟာ ဒီနေ့နိုင်ပြီလို့ ယုံကြည်ကြတာပေါ့”

ဒီလိုနတ်ကို တိုင်တည်ပသပြီး တိုက်တဲ့အရက်ကို သောက်တဲ့ကြက်ကျွန်တော်ကိုယ်တွေ မြင်ဖူးတာတော့ ယခုဖော်ပြတော့မယ့် ရှဖီပဲ...

၁၉၇၆ ခုနှစ်ရှဖီ

ရှဖီသည် မနှစ်က အမွေးအတောင်တွေ စုတ်ပြတ်နေ၍ လည်ပင်းမွေးလည်း တစ်ပင်မျှမရှိသဖြင့် ကြက်ထက် လင်းတပနီနှင့် တူနေရာမှ ကိုက်ညွန့်နှင့် မောင်မြင့်ခိုင်တို့လက်ထဲ ရောက်သောအခါ နောက်ထပ်ခွပ်ခိုင်းခြင်းမပြုတော့ဘဲ လုံးဝအနားပေးလိုက်သောကြောင့် တစ်လလောက်ကြာသည်၌ ခွပ်သားရှိသားနှင့် ရဲရဲတောက်နေသော သူ့လည် ပင်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ မွေးနုတွေအပ်များစီစိုက်ထားသကဲ့သို့ တညီလာညာတည်း တစ်ပြိုင်တည်း ပေါက်လာလေ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် နောက်ထပ်နှစ်လမျှကြာသောအခါ ရှဖီ၏အမွေးဟောင်း အတောင်ဟောင်းတွေ အားလုံးလဲပြီး၍ အမွေးအရောင်သစ်နှင့်ရှဖီအသစ် ဖြစ်လာလေတော့သည်။ မနှစ်က စုတ်ပြတ်နေသော ရှဖီနှင့် လုံးဝမတူတော့ချေ။

ကြက်တို့မည်သည်မှာ တစ်နှစ်လျှင် တစ်ခါအမွေးလဲလေ့ရှိသည်။ နောက်နှစ်လဲသော အမွေးမှာ မနှစ်ကအမွေးထက်ပိုရှည် ပိုသန်ပြီး ပို၍ အရောင်တောက်ပမြဲဖြစ်လေရာ လွန်ခဲ့သောနှစ်က စုတ်ပြတ်မွဲခြောက်နေသော ရှဖီအား မြင်ခဲ့ရသူတို့သည် ယခုနှစ် ရှဖီကို လုံးဝမမှတ်မိတော့ပေ။ မနှစ်က လင်းတသည် ယခုနှစ် ဒေါင်းဖြစ်နေချေသည်။

ရှုဖီးကလည်း ကြက်ထွားအကောင်အကြီးစားကြီးမဟုတ်။ ဒေါက် အမြင့်က ၉-ပြားခွဲမျှ (၉-လက်မခွဲခန့်)အမွေးရှည်ရှည်နှင့် အရပ်ခပ်ဝဲဝဲ ဖြစ်နေရာ၊ အတက်ကလည်း မနှစ်ကတည်းက ကျိုးထား၍ ပြောင်းဖူးစေ သာသာမျှရှိသဖြင့် သူ့ကို မနှစ်က တိုက်ပြီးသား တစ်မွေးထိုး ကြက်ကြီးဟု မထင်ရ ယခုနှစ်မှကြက်လားမြောက်သည့် ကြက်ပေါက်ကလေးဟု အောက် မေ့ကြရသည်။

မနှစ်က ကြက်တိုက်ဖော်များအား “ဒါ ရှုဖီးပဲ”ဟု ပြောမှ သူတို့အံ့ဩ စွာ ယုံကြည်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် “ဒီလိုဆို ဟန်ကျပြီဗျို့၊ ဒီနှစ် ရှုဖီးတိုက်ရ ရင် ကြက်ပေါက်ကလေးတွေနဲ့ တိုက်ရမှာဗျို့၊ သူတို့မသိရင် ဒီနှစ်ကြက် ပေါက်ပဲ အောက်မေ့ကြမှာ သေချာတယ်” ကျွန်တော်တို့ အိမ်နီးပါးနားက ကြက်သမားတစ်စု ဝမ်းသာအားရ ပြောကြသည်။ အကြောင်းမှာ ကြက်ရင့် နှင့်ကြက်နု (မနှစ်က တစ်မွေးထိုးကြက်နှင့် သည်နှစ် ကြက်ပေါက်) တိုက်ရ လျှင် အကောင်ချင်းတူပါက ရေရှည်ကြိတ်ကြရသောအခါ ကြက်ရင့်က နိုင်မြဲတည်း။

ကြက်ပွဲရာသီ

မြန်မာပြည် ကြက်ပွဲရာသီမှာ ဆောင်းဦးပေါက်မှသည်မိုးဦးကျအထိ ဖြစ်၏။ ဤကြက်တိုက်ခြင်းသည် မြန်မာလူမျိုး တောင်သူလယ်သမားတို့ ၏ကျေးရွာခလေ့ဖြစ်၍ ဆောင်းရာသီတွင် ကောက်ပဲသီးနှံများပေါ်သော အခါ ငွေကြေးရွှင်ကြသည်၌ အပျော်လောင်းကစားခြင်း ပြုကြသည်။ မိုးဦး ကျပြီဆိုသော် ကျေးရွာသားတို့သည် ထွန်တုံးထွန်တံကိုင်ကြ၍ အလုပ် မအားတော့ပြီ။ ဆောင်းနှင့်နွေက တိုက်ထားသော ကြက်ဖတို့လည်း အမွေး ဟောင်းများ ချွတ်၍ အမွေးသစ်များ လဲနေကြပြီဖြစ်သောကြောင့် တိုက်လို့ မဖြစ်တော့ပြီ။ သူတို့မွေးဟောင်းမှ မွေးသစ်ပြောင်းသည်မှာ ၄ လမျှကြာ သည်ဖြစ်သောကြောင့် နယုန်လက အမွေးချခဲ့သော ရှုဖီးသည် သီတင်း ကျွတ်လမှ အမွေးစုံ၍ တန်ဆောင်မုန်းလမှ မွေးနှုအားလုံးရင့်သည်။ ဤအခါမှ ခွပ်လက်ချရသည်။

ကြက်သမားစကား “ခွပ်လက်ချသည်”ဆိုသည်မှာ ငွေတမ်းကြေးတမ်း

တိုက်သေးသည်မဟုတ်။ ကြက်ခွပ်လှေကျင့်ပေးရုံမျှ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့် မိတ်ဆွေ ကြက်အချင်းချင်း ရွယ်တူတန်းတူရှာ၍ လှေကျင့်ခန်းပေးသည်။ ဤလိုလှေကျင့်ပေးမှလည်း ကြက်အမောလုံ၍ ခွပ်နိုင်လာ သည်။ ထို့ပြင် လူ၏တာဝန်မှာ ကိုယ်တိုက်မည့်ကြက်ကို မနက်စောစောတိုင်း ရေတစ်ဝ ခွံ့ပေးရသည်။ သက်လုံကောင်း၍ အမောလုံရန် ဖြစ်သည်။ အားကစား သမားများ နံနက်စောစော ရေအဝသောက်ဘိ သို့ပေါ့ ခင်ဗျာ။ ကြက်က တော့ သူ့ဟာသူ သောက်ရမှန်းမသိမူ၍ အတင်းခွံ့ပေးရသည်။ နို့ပြီး လည်ပင်း၊ ရင်ဘတ်၊ တောင်ပံရိုး၊ ပေါင်တံ၊ ဒူးဆစ်တို့ကိုလည်း လက်ရေ ဆွတ်၍ ဖျစ်ညှစ်ပေးရသည်။ အသားအရေ အကြောအခြင် မာကျောလာ အောင်ပေါ့ ခင်ဗျာ။ ဒါကို ကြက် “ရေကိုင်” သည်ဟု ခေါ်သည်။

ကြက်ဖတစ်ကောင် တိုက်တော့မည်ဆိုသောအခါ၌ နေ့စဉ်အချိန် မှန်မှန် တစ်နေ့သုံးကြိမ်လောက် ရေကိုင်ပေးရသည်။ အစာကို မှန်မှန် ကျွေးရသည်။ ကြက်မတွေ လိုက်မနေရန် ထိန်းသိမ်းရသည်။ လူကြည့်နေ နိုင်သောအခါ၌ အညောင်းပြေလွတ်ထားရ၍ လူမကြည့်နိုင်သောအခါ ခြံ လှောင်ထားရသည်။ သို့မဟုတ် ကြီးချည်ထားရသည်။ ထို့ကြောင့် “ကြက် ကောင်းကြီးမကွာ” ဆိုသော စကားပေါ်ခဲ့သည်။ ကြက်တစ်ကောင်တိုက်ဖို့ မွေးရသည်မှာ လွယ်ကူသည်မဟုတ်ချေ။ အင်မတန်ဝါသနာကြီးသူများမှ မွေးနိုင်သည်။ ကြက်အကောင်ချင်းတူလျှင် ကြက်မွေးကောင်းသူ၏ ကြက် ကနိုင်မြဲပင်။ ငွေကြေး အကြီးအကျယ်လောင်းသော တကယ့်ကြက်သမား ကြီးများသည် မိမိကြက်များကို ကြက်မွေးကောင်းသော ကြက်သူရင်းငှား များနှင့် ထားကြသည်။

သည်နှစ် ပွဲဦးထွက် ရှုဖိုး

ရှုဖိုးကို တန်ဆောင်မုန်းလထဲတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ခွပ်လက်ချ လိုက်သည်။

များသောအားဖြင့် မနှစ်ကတိုက်ပြီး နားထားလိုက်သောကြက်တို့သည် နောင်နှစ်အစတွင် မခွပ်နိုင်ဘဲ မောဟိုက်ပျော့ခွေနေတတ်သည်။ ရှုဖိုးမူကား ဤတို့မဟုတ်။ အမွေးအတောင် စုံစုံလင်လင် အားသစ်ခွန်သစ်နှင့် မနှစ်က

ထက်ပင် လှလှပပခွပ်သည်။ တစ်ဖက်ကြက်ကို ခဏလေးနှင့် အပြတ်ခွပ်
ပစ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒီနှစ် သူ့သခင်များဖြစ် ကြသောကိုကညွန့်၊
ကိုအောင်ချစ်၊ မောင်မြင့်ခိုင်တို့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေ ရွှေထုပ်ကောက်ရသကဲ့
သို့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကြကာ ရှဖီကို ကျကျနန မွေးမြူကြတော့သည်။

စင်စစ် မနှစ်ကကြက်သည် ဒီနှစ်အစမှာ ခြေပေါ်ခဲသည်။ များသော
အားဖြင့် တစ်မွေးထိုးကြက်တို့သည် ခွပ်လက်နှစ်ခါသုံးခါလောက်ချလိုက်
မှ အမောခံနိုင်၍ ခြေပေါ်လာတတ်သည်။ “ခြေပေါ်”သည်ဆိုသည်မှာ မနှစ်
က တိုက်ပွဲများတုန်းကခွပ်သည့်ခြေမျိုး ပြန်ခွပ်နိုင်ခြင်းကို ဆိုသည်။ ရှဖီ
မူကား ယခုနှစ်တွင် စလျင်စချင်း မနှစ်ကခြေမျိုး ခွပ်နိုင်နေသောကြောင့်
ဒုတိယအကြိမ်မှာ အလကားကြေး ခွပ်လက်မဟုတ်တော့ဘဲ ငွေနှင့် ကြေး
စမ်း ကစားပစ်လိုက်လေ၏။

ဒီနှစ် ရှဖီဈေးဦးပေါက် နိုင်လေပြီ။
ကိုကညွန့်တို့ ညီအစ်ကိုတွေ ပျော်တပြုံးပြုံး.....
ယောက်ဖဖြစ်သူ မောင်မြင့်ခိုင်က....

“ကဲ.... ဒီကြက်ဟာ ကျွန်တော့်ကြောင့် အစ်ကိုတို့ရလိုက်တာ”

ရှဖီကို တစ်ယောက်တစ်လဲ ကိုင်ကြရင်း၊ သူတို့သမီးယောက်ဖတွေ
ပြောနေကြသောစကား ကျွန်တော်က နားမလည်၍....

“ဘယ်လို ကိုမြင့်ခိုင်ရဲ့...”

“ဒီလို အန်ကယ်ရဲ့၊ မနှစ်က ကုလားလေး ရှဖီက ဒီကြက်လာရောင်း
တော့ လေးဆယ် ဆိုတာကို၊ အစ်ကို့မှာ နှစ်ဆယ်တည်းရှိလို့ ကျွန်တော်က
နှစ်ဆယ် ထည့်ဝယ်လိုက်ရတယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် စပ်တူပိုင်ပေါ့”
ကိုမြင့်ခိုင်က ဘာမျှပြန်မပြော။ ကိုကညွန့်က ပြုံးစိစိနှင့်....

“ဒါဖြင့် အခု မင်းငွေ နှစ်ဆယ် ပြန်ယူလေကွာ”

“အောင်မယ်... ဒါတော့ ဘယ်ရမလဲအစ်ကိုရာ၊ ကဲ....အခု တန်ဖိုး
တစ်ရာထားပြီး ငါးဆယ်ပေးရင်ပေးလေ” ဆိုတော့လည်း ကိုကညွန့်က...

“အောင်မလေးကွာ... ခုနိုင်ခဲ့တာမှ ငွေလေး လေးဆယ်လောက်ဟာကို၊
ရောကွာ....ဝက်သား ငါးဆယ်သားဝယ်ချက်” ဟုဆို၍ ငွေတစ်ဆယ်ထုတ်

ပေးလိုက်၏။

သူတို့အိမ်မှာ ကိုမြင့်ခိုင်သည် အချက်အပြုတ်ဝါသနာပါ၍ ဟင်းချက် ကောင်းသူလည်းဖြစ်၏။

ယင်းသို့ ညီအစ်ကိုတွေ အကြည်ဆိုက်ကြဖို့ ဆယ့်လေးငါးရက်မျှကြာ သည်၌ ရှမ်းသည် နောက်တစ်ပွဲ နိုင်ပြန်လေ၏။

ဤအခါ၌ကား ရှမ်းအား သူတို့ညီအစ်ကိုတွေသာမဟုတ် အနီးပတ် ဝန်းကျင်ရှိ အခြားကြက်သမားကြီးများလည်း စိတ်ဝင်စားလာကြ၏။ ကျွန် တော်အပါအဝင်ပေါ့။

မနှစ်က ဒီကြက်ကုလားလေး ရှမ်းလက်ထဲမှာ ၅ ပွဲတိုက်ခဲ့သည် ဆို သော်လည်း ၄ ပွဲကို မမြင်ဖူး။ နောက်ဆုံး ပဉ္စမပွဲမှသာ ကိုကံညွန့် တို့ခြံထဲ ကျွန်တော့်အိမ်နောက်ဖေး တည့်တည့်မှာမို့ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရသည်။ ဤပွဲ မှာ သူနိုင်သည်ဆိုသော်လည်း ခံပြီးမှ နိုင်ရသည်ဖြစ်၍ ဒီကြက်မျိုး ကျွန်တော် မကြိုက်။

ထိုစဉ်က ဤကြက် နိုင်သည်မှာလည်း ကြက်စွဲလုပ်သူ ဦးစံလင်း၏ ဇွဲလုံ့လလည်းပါ၏။ ရှုံးနေပြီးထားသော ကြက်ကိုနိုင်အောင် စွဲနိုင်သည်မှာ ကြက်စွဲ၏ ဂုဏ်သိက္ခာတစ်ရပ်ပင်။ ဤပွဲပြီးသောအခါ ကြက်မှာ များစွာ ဒဏ်ရာရနေသည်ဖြစ်၍ ကုလားလေးရှမ်းက ဦးစံလင်းအား “ဦးလေးပဲ ကြည့်ရှုကုသပေးပါဦးဆိုပြီး ဦးစံလင်းအိမ်မှာ ထားပစ်ခဲ့၏။

ထိုနောက်ကြက်မှာ ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်ကင်းသောအခါ သူ့ကြက် ပြန်မယူချင်တော့ပါဘူး။ သူတခြားပြောင်းတော့မှာမို့ ငွေငါးဆယ် သာပေး ပါတော့ဟု ပြောသည်၌ ဦးစံလင်းက ယူသင့်၊ မယူသင့် ကျွန်တော်နှင့် တိုင်ပင်၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က...

“ဒီနှစ်လည်း သုံးနိုင်တော့တာမဟုတ်၊ ရှေ့နှစ်ထိ သက်ဆိုးရှည်မယ် လည်း မပြောနိုင်၊ နို့ပြီး ဒီကြက်ခွပ်ပုံမျိုးလည်း ကျွန်တော် မကြိုက်ပါဘူး ဗျာ...” ဟုပြောလိုက်ခြင်းဖြင့် ဤကြက်သည် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ငွေ လေး ဆယ်နှင့် ကိုကံညွန့်တို့ သမီးယောက်ဖလက်ထဲ ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဟော... သည်နှစ် ရှမ်းနှစ်ပွဲတက်လာသောအခါ၌ ဦးစံလင်းက လိုချင်လာပြန်ပြီ။

“ဆရာ... ရှုဖိုးကို တစ်ရာလောက်နဲ့ရရင် ယူထားလိုက်ရ မကောင်းဘူးလား....”

သူနှင့် ကျွန်တော်သည် တိုင်တိုင်ပင်ပင်နှင့် ကြက်ဈေးများနေလျှင် နှစ်ယောက်စပ်တူ ဝယ်ယူလေ့လည်း ရှိပါသည်။

“ဦးစံလင်း... ရှုဖိုး ဒီနှစ်ခွပ်တာ မြင်ရပြီလား...”

“ကမာရွတ် ကမ်းနားမှာ နောက်ပွဲခွပ်တာ မြင်လိုက်ရတယ်”

“ဘယ့်နယ်လဲ”

“မနှစ်ကအတိုင်း ကြက်ခွပ် ကြက်ခံ ကြက်မိုက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ် သိပ်ခြေကောင်းလာတယ်။ မဲခြေ မာန်ခြေမှ ပြီးခြေရှိတယ်။ ကြက်သုံးနိုင် တယ်ဆရာ။ တစ်ရာလောက်နဲ့ရရင် မဆိုးဘူး”

“တစ်ရာနဲ့ ရောင်းမယ်ပြောလို့လား...”

“မောင်မြင့်ခိုင်က ပြောတာပဲ...”

“မောင်မြင့်ခိုင်သဘောတစ်ခုနဲ့ မပြီးပါဘူး”

“သူနဲ့ ကိုကံညွန့်နဲ့ နှစ်ဦးစပ်ဝယ်ထားတာတဲ့...”

“ဘယ်သူနဲ့စပ်စပ်၊ အဲသည်အိမ်မှာ ကြက်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ကိုအောင်ချစ် သဘောတစ်ခုပဲ။ ကိုအောင်ချစ်ဟာ ကြက်တစ်ကောင် ကို သူစိတ်ကြိုက်တွေ့နေရင် ဘယ်လောက်ပေးပေး မရောင်းဘူး။ အဲ သူမကြိုက် တော့ဘူးဆိုရင်ဖြင့် အလကားပေးပစ်တယ်။ အခု ရှုဖိုးကို ဖိုးအောင်ချစ် တော်တော်သဘောတွေ့နေတယ်။ ကိုကံညွန့်ကလည်း သူ့ညီစိတ်ကို မလွန် ဆန်တတ်ပါဘူး။ သူတို့ညီအစ်ကိုတွေအကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်း ကောင်းသိတယ်။ ငွေထက် ကြက်ကို မက်တဲ့လူတွေဗျ။ နို့ပြီး ဒီကြက် သူတို့လက်ထဲရှိနေလည်း ကျွန်တော့်ကြက်လိုပါပဲ...”

“တခြား ရောင်းပစ်လိုက်မှာစိုးရတယ်”

“မစိုးနဲ့၊ ကျွန်တော့်တာဝန်ထား”

ကြက်ညီနောင်

ကိုကံညွန့်နှင့် ကိုအောင်ချစ်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်က “ကြက်ညီနောင်” ဟုခေါ်၏။ အကြောင်းမှာ ကြက်ဝါသနာ တော်တော်

ကြီးကြသူများမို့။

“၁၉၆၀ ခုနှစ်၊ ကျွန်တော်သည် ၇မိုင်ရွာတန်းရှည်မှ ယခု ၆မိုင် မာလကာခြံသို့ ပြောင်းရွှေ့လာသောအခါ ဒီအရပ်မှာ ငါလိုကြက်သမားများ ရှိပါလေလားဟု (မရှိမှာကို) စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ကြည့်လိုက်လေတော့ ကျွန်တော့် အိမ်နောက်ဖေးဘက် ပေ ၂၀၀ x ၈၀ခန့်၊ ကင်ပွန်းပင်၊ ဆူးပုပ်ပင်တို့ဖြင့် ပြီးသော ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ဟောင်းမြင်းသော သစ်သားများနှင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆောက်ထားသော အိမ်အိုတစ်ခု၊ ထိုအိမ်ရှေ့မှာ တိုက်ကြက်ဖ တစ်ကောင်။

ဟာ... ဒါမြင်ရတော့ ကျွန်တော့်မှာ အပျိုရှာ ကညာတွေ့သပေါ့။ ချက်ချင်းပဲ ထိုအိမ်သို့သွား၍ ထိုကြက်ပိုင်ရှင်များနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြ လေတော့သည်။ ကြက်သမားအချင်းချင်း၊ အရက်သမားအချင်းချင်းနော်၊ အင်မတန် မိတ်ဆွေဖြစ်ရန် မြန်သဗျ။

ထိုစဉ်၌ သူတို့အိမ်တွင် အိမ်ထောင်သည်မရှိသေး။ အကြီးဆုံး ကိုကံညွန့်၊ ကိုအောင်ချစ်၊ သိန်းသိန်း၊ အငယ်ဆုံး မဥ၊ သူတို့အမေ ဒေါ်ရေပေါ၊ သူ့အစ်မ ဒေါ်မြရင်(အပျိုကြီး)။

မူလက ထန်းတပင်မြို့နယ်မှ လယ်သမားများ ဖြစ်ကြသည်။

၁၉၄၈-၄၉ ခုနှစ် ကရင်သူပုန်အရေးကြောင့် ဤအရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရပြီး ဖြစ်သလိုလုပ်ကိုင်စားနေခဲ့ရရာမှ ယခု ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ချိန်တွင် ကိုကံညွန့်က အစိုးရဌာနတစ်ခုမှာ ရုံးလုလင်၊ ကိုအောင်ချစ်နှင့် သိန်းသိန်းက ရက်ကန်းစက်ရုံမှာ၊ မဥက ကျောင်းသူမလေး။ ထိုစဉ်က သူတို့အိမ်မှာ သူတို့လူခြောက်ယောက်နှင့်အလွန်ကျဉ်းမြောင်းနေသည်။ အိမ်သစ်ဆောက်ရန် ငွေစုဆောင်းနေခိုက်ဖြစ်ပေရာ ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ အဆင်သင့်ပဲ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဗိုလ်ကြီးကြည်က ကျွန်တော်နှင့် နီးနီးနားနား နေချင်ပါသည်။ မြေရှာပေးပါဆိုသည်နှင့် ဒေါ်ရေပေါခြံ သုံးပုံတစ်ပုံခန့်ကို ငွေ ၂၀၀၀-နှင့် အရောင်းအဝယ်လုပ်ပေးလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးအဖို့ ပိုမိုကောင်းမွန်သွားသည်ကား ထိုစဉ်တွင် ဗိုလ်ကြီးကြည်သည် သစ်အလွန်ပေါသော ပဲနွယ်ကုန်းမှာ တပ်စွဲနေရရာ သောင်းကျန်းသူများရန်မှ သူကာကွယ်ပေးထားရသော သစ်စက်ပိုင်ရှင်များထံမှ သစ်များကို

သူလိုသလောက် ဖောခြင်းသောခြင်း။ ယင်းကို ကျွန်တော်ပြောပြ၍ သိသွားသော ဒေါ်ရေပေါက “ဗိုလ်ကြီး ခြံဖိုးငွေ မပေးပါနဲ့။ သစ်ပဲပေးပါ” ဆိုသည်နှင့် ကျွန်တော့်အိမ်ထက် ကြီးမားခန့်ထည်သော ဗိုလ်ကြီးကြည်အိမ်နှင့် ဒေါ်ရေပေါအိမ်သည် ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပြီးစီးသွားကြလေသတည်း။

ဒေါ်ရေပေါမူကား ကျွန်တော့်အိမ်နောက်ဖေး တည့်တည့်တွင် နောက်ထပ်အိမ်ကလေးတစ်လုံးပင် ဆောက်လိုက်သေး၍ ယခုတစ်လတစ်ရာနှင့် အိမ်ငှားထား၏။

ယင်းသို့ဖြင့် သူတို့မိသားစုသည် အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့် ကျကျနနဖြစ်သွားကြပြီးနောက် နှစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ကိုအောင်ချစ်နှင့် မဥတို့သည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အိမ်ထောင်ကျကုန်ကြ၏။

မဥ၏ယောက်ျားမှာ ယခု ကျွန်တော်ဖော်ပြခဲ့သော ကြက်ရှုဖီး ကိုကံညွှန်နှင့် စပ်တူဝယ်လိုက်သော မောင်မြင့်ခိုင်။

သူသည် မဥနှင့် လက်ထပ်စဉ်က တပ်မတော်သားဖြစ်၍ သူတို့လင်မယားသည် တပ်ထဲသွားနေကြသည်။ ၄-၅နှစ်မျှ ကြာသောအခါတွင် မောင်မြင့်ခိုင်က ဆေးပင်စင်ယူရ၍ မအေအိမ် ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ထိုအခါ သူတို့လင်မယားချည်း မဟုတ်တော့ဘဲ သားကလေးနှစ်ယောက်နှင့် မောင်မြင့်ခိုင်၏ညီမ အပျိုလေးတစ်ယောက်ပါ။ စုစုပေါင်း လူ ၅ ယောက် ဒေါ်ရေပေါအိမ်တွင် ရုတ်တရက်တိုးလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် အခက်အခဲမရှိပါ။ အထက်အောက် နှစ်ထပ်နေနိုင် သော ဒေါ်ရေပေါအိမ်က အကျယ်ကြီးမို့ ကိုအောင်ချစ်ကမွေးသော ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် စုစုပေါင်း မြေး ၄ယောက်၊ ဒေါ်ရေပေါအိမ်မှာ ဝေဝေဆာဆာကြီးဖြစ်သွားလေသည်။

သူတို့အိမ်ထောင်သည် လူချမ်းသာများ မဟုတ်ကြပါ။ လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသားများ ဖြစ်ပါသည်။ အလုပ်နှင့်လည်း ရှိ၏။ အလုပ်လက်မဲ့လည်း ရှိ၏။ ဝင်ငွေကောင်းသူလည်း ရှိ၏။ နည်းသူလည်း ရှိ၏။ သို့ရာတွင် အိမ်ထောင်အိုးခွဲမထား။ မရှိအတူ ရှိအတူ၊ အားလုံးတစ်အိုးတည်းစား၏။ ညီအစ်ကို မောင်နှမချင်း ချစ်ခင်ကြ၏။ သမီးယောက်မသမီးယောက်ဖချင်း သင့်တင့်ကြ၏။ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် နှမအပျို အပို

ပါလာသော မောင်မြင့်ခိုင်မှာ ဆေးပင်စင် တစ်လတစ်ရာလောက်မျှဖြစ် သော်လည်း ကိုကံညွန့်တို့ညီအစ်ကိုက ငြူစုခြင်း မရှိကြပါပေ။

ကျွန်တော်သည် သူတို့မိသားစုစိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျ၏။ ချီးကျူးမိ ၏။ စိတ်နှလုံး အေးချမ်းငြိမ်သက်သော အိမ်ထောင်စုဖြစ်၏။

ကိုကံညွန့်နှင့် ကိုအောင်ချစ်သည် အရက်ကို လုံးဝမသောက်တတ်။ မောင်မြင့်ခိုင်ကတော့ တော်တော် အရက်ကြိုက်သူဖြစ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ အမူးလွန်လာသောအခါ မဥနှင့် လင်မယား ပူညံ့ပူညံ့ဖြစ်တတ်သော် လည်း ကိုကံညွန့်တို့ညီအစ်ကိုကတော့ ဘာမျှဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မပြုတတ်။ မောင်မြင့်ခိုင်ကိုလည်း အရက်မသောက်နှင့်ဟု မတားမြစ်ပေ။ “ကြိုက်ရင် သောက်ပေါ့ကွာ။ မူးမှန်း လူသိရင်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ” ဟုလောက် သာ ပြောတတ်၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အိမ်နောက်ဖေးမှာ ကြက်ပွဲလုပ်လေ့ရှိသည်။ မြေ နေရာကတော့ ကိုကံညွန့်တို့ခြံ၊ ခိုင်လူကြီးလုပ်သူက ကျွန်တော်ဖြစ်၍ ရ သောအကောက်ငွေကို တစ်ယောက်တစ်ဝက် ယူကြသည်။

ရှုဖီးကြေးကြီး အချည်းနှီး

ထိုနေ့က နှစ်ပွဲတိုက်ဖြစ်သည်။ ကြက်တိုက်မည့်နေရာကို မောင်မြင့်ခိုင် က သိမ်းဆည်းပေးသည်။ ရေဖျန်းပေးသည်။ ကြက်တိုက်နေစဉ်မှာလည်း ရဲများလာလေမည်လားဟု နံဘေးပတ်ဝန်းကျင် အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ပေး သည်။ ထို့ကြောင့် ပထမတစ်ပွဲပြီးသောအခါ ကျွန်တော့်အတွက်ရသော အကောက်ငွေထဲမှ မောင်မြင့်ခိုင်ကို ငွေတစ်ဆယ့်ခြောက်ကျပ် ပေးလိုက် သည်။

ဒုတိယပွဲကား ရှုဖီးပွဲပင်။

ရှုဖီးကို ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက် ကြက်သမားအုပ်စုက တော်တော် ယုံကြည်စိတ်ချနေကြပြီဖြစ်၍ ငွေတော်တော်များများ လောင်းကြသည်။ လက်ရင်းလက်ဖျား တစ်ထောင်ကျော် နှစ်ထောင်နီးပါး ပေါက်သွားသည်။

ဤပွဲမှာ ရှုဖီး တော်တော်ကြီး လှလှပပ ခွပ်ပစ်လိုက်သည်။ ရှုဖီးကို လူကြိုက်များသွားပေပြီ။ ပွဲပြီးသောအခါရောင်းလျှင် နှစ်ရာပေးမည် ဟူ

သော အသံထွက်လာ၏။ ဤအသံသည် မမျှော်လင့်သောအကြောင်း ရပ်တစ်ခုကို ဖန်တီးလေတော့သည်။

အသို့ဟူမူ...

ထိုနေ့ညနေ ကြက်ဝိုင်းပြီးသွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်က ကြက်သမားတွေ ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ရှုဖိုးကောင်းမှုကြောင့် တစ်ဆယ်နှစ်ဆယ်မှသည် သုံးလေးရာထိ ရလိုက်ကြသူတွေ။

ထိုည ထမင်းစားသောက်ပြီးကြသောအခါ ကြက်စွဲ ဦးစံလင်းအိမ်မှာ လူစုပြီး ညနေကကြက်ဝိုင်းအကြောင်း ရှုဖိုး ဘယ်လိုက ဘယ်လိုခွပ်လိုက်ပုံတွေကို ဝမ်းသာအားရ စားမြုံ့ပြန်နေကြသည်။

ဦးစံလင်းအိမ် ကျွန်တော်ရောက်သွားသောအချိန်မှာ တော်တော်မှောင်နေပါပြီ။ မောင်မြင့်ခိုင် တော်တော်မူးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အာလေး လျှာလေးအသံနှင့် “တကယ်ဆို ဒီကြက်က ကျွန်တော်တစ်ဝက် ပိုင်တာပဲ။ သူတို့နိုင်လည်းနိုင်တယ်။ အကောက်လည်း ရတယ်။ ဒါတောင် ကျွန်တော့်ကို တစ်ပြားမှ မပေးဘူး။ အန်ကယ်သော်တာဆွေက တစ်ဆယ့်ခြောက်ကျပ်ပေးလို့။”

ကျွန်တော်က သူ့စကားဖြတ်၍..

“အေး... အဲဒါ မင်းသောက်ရပြီးရော မဟုတ်လားကွ”

“မပြီးဘူး အန်ကယ်။ ဒီကြက် သူတို့လက်ထဲ မထားဘူး။ ရောင်းပစ်မယ်။ ရတဲ့ငွေ တစ်ယောက်တစ်ဝက်ယူမယ်”

ထိုစဉ် ဦးစံလင်းက သူ့ဇနီးလာပေးသော ငွေနှစ်ရာကိုယူပြီး မောင်မြင့်ခိုင်လက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ငွေရလျှင်ရချင်း မောင်မြင့်ခိုင် ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်က နားမလည်ဘဲ ဦးစံလင်းအား.....

“ဒီငွေ ဘာဖြစ်လို့ပေးလိုက်တာလဲ...”

“ကြက် နှစ်ရာပေးတဲ့လူရှိတယ်။ ရောင်းပစ်မယ်ဆိုတာနဲ့ ဒီကြက် တခြားလူလက်ထဲ ရောက်မသွားအောင် ကျွန်တော်က ဝယ်လိုက်တာပဲ...”

“အာ... ကိုကံညွန့်နဲ့ ကိုအောင်ချစ်က သူတို့ကြက် ဘယ်လောက်ပေးပေး မရောင်းပါဘူးဗျာ”

“မြင့်ခိုင်အပြောကတော့ ဒီကြက် ကံညွန့်နဲ့သူ နှစ်ဦးစပ်ပိုင်တာမို့”

ကြက်ဖိုး နှစ်ရာထား၊ တစ်ရာပေးခဲ့ပြီး ဒီကြက် ယူခဲ့မယ်ဆိုတာပဲ”

“ဟာ... သူစိတ်ထင်တိုင်း ဖြစ်မလားဗျ။ ဒီကောင် မူးမူးနဲ့မဖြစ်သင့် တာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ။ ကျွန်တော် လိုက်သွားဦးမယ်”ဆိုပြီး ဦးစံလင်း အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော် နောက်ကျလေပြီ။ ကိုကံညွန့်တို့အိမ်ရှေ့ ရောက် သည်၌ ကျွန်တော် ကြားရသည်မှာ ကိုကံညွန့်အသံ...

“မင်းလုပ်စာ ဘာမှရှိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ မင်းတစ်အိမ်ထောင်လုံး ငါတို့ က တင်ကျွေးထားရတာ။ ဒီငွေရေးကြေးရေးကိစ္စ မင်း ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေရင် မင်းပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကြက်ဖိုး နှစ်ရာထားပြီး မင်းတစ်ဝက်ဆိုင် တဲ့အတွက် ရော့... ဟောဒီမှာ ငွေတစ်ရာယူသွား။ ဒီကြက် မင်းနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘူး။ မင်းလည်း ငါ့အိမ်မှာမနေနဲ့တော့။ မင်းမျက်နှာ ငါမကြည့် ချင်တော့ဘူး။ မင်းသားမယားက လိုက်မယ်ဆိုရင်ခေါ်သွား”

“အောင်မယ်လေး မလိုက်သေးဘူး။ သင်း အိမ်က ထွက်သွားစေချင် နေတာ ကြာလှပါပြီ”

“ဒီလိုဆို ငါလည်း သွားတာပေါ့”

မြင့်ခိုင်က အောက်ကျမခံသံနှင့် ခပ်ထန်ထန်ပြောပြီး လူလည်း ခေါင်း ငိုက်စိုက်နှင့် ထွက်လာကာ မှောင်ထဲမှာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်သည် သူငယ်အိပ်ဆိတ် ကြက်တွန်ချိန်ဖြစ်ရာ အခြားကြက် တွန်သံများနှင့် မရှေးမနှောင်း ကိုကံညွန့်တို့အိမ်ပေါ်မှ ရှဖီးတွန်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရပါသည်။

ရှဖီး၏ တောက်ပသောနေ့များ

ရှဖီးသည် လောင်းကြေး(လက်ရင်း၊ လက်ဖျား) နှစ်ထောင်ကျော်ရှိ သော သည်နှစ် ဤတတိယပွဲကို တက်ပြီးသောအခါ၌ သူ၏ဘဝမှာ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လေသည်။ ရှဖီး၊ ရှဖီးဟု ကြက်သမားတို့၏ နှုတ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားလေ၏။

မူလ သူ၏ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ကုလားလေးရှဖီးသည် ဤအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ မာလကာခြံတွင် မရှိတော့။ မြောက်ဥက္ကလာပသို့ ပြောင်းရွှေ့

သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျုပ်တို့အရပ်မှာ ရှုဖီးဆိုတာ လူမဟုတ်တော့၊
ကြက် ကြက်။ ဒီနှစ် ဥပွဲတက်ပြီးတဲ့ ကိုကံညွန့်တို့ ကြက်။

ကြက်မွေးမြူသော အိမ်များမှာ ကြက်ခြံနှင့် ကြက်အိပ်စင်များရှိကြ
၍ ကြက်တို့အား ကြက်ခြံတွင်း ကြက်အိပ်စင်မှာသာအိပ်စေသည်။ သို့သော်
ရှုဖီးသည် ဒီနှစ်ပွဲကြီးတက်ပြီးသောအခါ သာမန်ကြက်မဟုတ်တော့မူ၍
အခြားကြက်များနှင့်အတူ ကြက်ခြံတွင်း မအိပ်ရတော့ပြီ။ ကိုကံညွန့်တို့
အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ အထူးကြက်အိပ်တန်းနှင့် ကြက်ခြင်ထောင်နှင့် အိပ်ရလေ
တော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒီလောက် အဖိုးတန်နေသောကြက်
ကို အိမ်ပြင်ဘက် ကြက်ခြံထဲမှာဆိုတော့ လူများလာခိုးမှာစိုးရသည်။ တိုက်
ခါနီး၌ တစ်ဖက်လူက ဆေးလာခွံ့မှာ လည်း ကြောက်ရသည်။ နို့ပြီး တိုက်
ကြက်ကောင်းကို ညအိပ်ရာတွင် အဘယ်မှာလျှင် ခြင်ကိုက်ခံစေ၍ ဖြစ်အံ့
နည်း။ ထို့ကြောင့် များစွာသောကြက်သမားတို့သည် မိမိတို့ကြက်ကို ခြင်
ထောင်ဖြင့်သာ သိပ်ကြကုန်သည်။

ကြက်ခြင်ထောင်

ကြက်ခြင်ထောင်သည် နှစ်တောင်ပတ်လည်မျှ ကျယ်၍ လေးတောင်
လောက်မြင့်ရသည်။ များသောအားဖြင့် ဂုန်နီဖျင်အပါးစားကိုသော်လည်း
ကောင်း၊ ပုဆိုးအဟောင်းများကိုသော်လည်းကောင်း၊ လူခြင်ထောင် အစုတ်
အပြဲများကိုသော်လည်းကောင်း ဖြတ်တောက်စပ်ဖာ၍ ချုပ်ပေးလေ့ရှိကြ
သည်။ သို့သော် ရှုဖီးအတွက်မူကား သူ့ကံထသောအခိုက်မှာ သူ့သခင်များ
လည်း ကံထသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဒေါ်ရေပေါအိမ်ထောင်စု ကုန်ထုတ်
စာအုပ်က သမဝါယမမဲနှိုက်ရာတွင် နိုင်လွန်ဇာခြင်ထောင်ဖျင် မဲပေါက်
သည်နှင့် ကြုံလေရကား ကိုကံညွန့်တို့ညီအစ်ကိုသည် ညီမတွေ ပူညံ
ပူညံလုပ်ကြသော်လည်း နိုင်လွန်ဇာဖျင်ကို အတင်းဖြတ်၍ ကြက်ခြင်ထောင်
တစ်လုံး ချုပ်ပစ်လိုက်ကြလေ၏။ သူတို့ညီအစ်ကိုကား ကြက်တစ်ကောင်
ကိုသဘောကျမိလျှင် သည်လောက်၊ မနှစ်ခြိုက်တော့ဘူးဆိုလျှင်ဖြင့်
ချက်ချင်း ဟင်းအိုးထဲရောက်။

ကြက်အိပ်တန်း

တိုက်ကြက်ဖတ်ကောင်၏ အထူးကြက်အိပ်တန်းမှာ အလျား ၂ ပေ၊ အနံ ၁ ပေ၊ အမြင့် ၁ ပေမျှရှိသော ထင်းရှူးသေတ္တာမျိုးကို အလျားနှစ်ဖက်၏ ခါးလယ်မှ တစ်တောင်လောက်ရှည်သော သစ်သားနှစ်ချောင်း ထောင်ရိုက်ပြီး အပေါ်မှ ကျပ်လုံးခန့်ရှိသော တန်းကိုတင်၍ နှစ်ဖက်ချုပ်ရိုက်ထားခြင်းပင်။ ဤတန်းပေါ်ကို ကြက်ကိုတင်သိပ်စေ၍ အပေါ်က ခြင်ထောင်အုပ်ထားလိုက်သည်။ ဒီတော့ ကြက်မစင်တို့သည် သေတ္တာထဲ ကျကုန်၏။

ကြက်ကျန်းမာရေး

ကြက်သမားတို့သည် မိမိကြက်၏ ကျန်းမာရေးကို လွန်စွာဂရုစိုက်ကြကုန်သည်။ သူ့ခွပ်နိုင်ပါမှ ကိုယ်နိုင်မည်။ သူ့မခွပ်နိုင်ပါက ကိုယ့်ငွေရှုံးမည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့်....

ကြက်လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိပါရဲ့လား။ အချိန်မှန်မှန် တွန်ပါရဲ့လား။ အရိပ်တကြည့်ကြည့် နေရသည်။ အထူးသဖြင့် ကြက်၏မစင် ကို ကြည့်ရသည်။ ကြက်ဝမ်းပျော့လျှင် မကောင်း။ ကြက်ချေးသည် မာပြီးတော့ အဖြူတစ်ရစ် အညိုတစ်ရစ်နှင့် ခရုဖင်ချွန်းလေးလို ထောင်နေလျှင် တကယ်ကျန်းမာရေးကောင်းသော ကြက်ဖြစ်၏။ ကြက်ဝမ်းပျော့ကြီး တပျစ်ပျစ်သွားနေရင်ဖြင့် မတိုက်ပါလေနှင့်။

ရှုဖိ၏ ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစားများ

ရှုဖိခေတ်ကောင်းခိုက်မှာ ကျွန်တော်တို့အရပ်က ကြက်သမားများသည် ရှုဖိ၏ကျေးဇူးခံကျေးဇူးစားများ ဖြစ်ကြကုန်၏။ သည်နှစ် တတိယပွဲမှာ အသီးသီး ငွေကြေးရလိုက်သူတို့သည် ဤပွဲအတွက်လည်း ရှုဖိကို ကျေးဇူးတင်သည်။ နောက်လာမည့် စတုတ္ထပွဲအတွက်လည်း ရှုဖိအပေါ် မျှော်လင့်ချက်ထားကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် ရှုဖိကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေကြကုန်သည်။ သူတို့အားလပ်တိုင်း ရှုဖိရှိရာကို လာကြသည်။ သို့အတွက် ကိုက်ညွှန်တို့အိမ်မှာ ကြက်သမားတွေစည်ကားလေ့ရှိ၍ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးမပြတ်၊ ကွမ်းဆေးမပြတ် ထားရသည်။

ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။ ၇၅ ရာခိုင်နှုန်းသော ကြက်သမားတို့ ကွမ်းစားကြသည်။ တချို့ဆိုလျှင် ကြက်ဝိုင်းသွားရာတွင် ကွမ်း၊ ကွမ်းသီး၊ ထုံး၊ ဆေးထည့်၍ထားသော အထုပ်ကလေးတွေ သူတို့ အိတ်ထဲမှာ မပြတ် ပါကြကုန်သည်။ ကြက်သမားချင်း သူတို့ကြက်နှင့် ဟိုဘက်ကြက် တိုက်သင့်၊ မတိုက်သင့် ချိန်ဆသောအခါ၌ ဤကွမ်းထုပ်ကလေးကို အလယ်မှာ ချ၍ အသီးသီးကွမ်းယာရင်း နဖူးတိုက်ခူးတိုက်ဆွေးနွေးကြသည်။

ကြက်သမားများ ကွမ်းစားတတ်သည့် အခြားအကြောင်းတစ်ရပ်လည်း ရှိ၏။ ကြက်တိုက်ကြသောအခါဝယ် မိမိကြက် ဒဏ်ရာရလေလျှင် ဝိုင်းထုံးစံ ကြက်ဝိုင်းအပြင်မှ ဆေးဝါးပတ်တီးစသည်ဖြင့် ကုသခွင့်၊ စည်းနှောင်ခွင့် မရှိပေ။ ဝိုင်းထဲမှရသော ဖုန်မှုန့်နှင့် သို့မဟုတ် ကြက်မွေးနှင့်သာ ဒဏ်ရာပေါက်ကို ပိတ်ဆို့ခွင့်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ကြက်ဆွဲ (ကြက်ကုသသူ)ပါးစပ်မှ ညက်ညက်ဝါး၍ထားသော ကွမ်းယာဖတ်နှင့် အမှတ်မဲ့ သူပါးစပ်ထဲကထုတ်၍ ပိတ်ဆို့သည်ကိုကား မြင်ဖို့သိဖို့လည်း ခဲယဉ်း၍ တားမြစ်ပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ ကြက်သမားပါးစပ်ထဲကဆိုတော့ ဝိုင်းထဲက ပစ္စည်းပင်။

ထို့ပြင်လည်း ကွမ်းယာမှ ကွမ်း၊ ထုံးဆေး၊ ကွမ်းသီးတို့သည် စပ်ပူသော အရာများသာဖြစ်၍ မိမိကြက်ခြေထောက်ကို ကွမ်းသွေးဆွတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် တစ်ဖက်ကြက်မျက်နှာကို သွားထိပါက ပူစပ်ခြင်း၊ မွန်ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤအကြောင်းကို သဘောပေါက်သော အချို့သူတို့သည် တစ်ဖက်ကြက်ဆွဲအား ပါးစပ်ထဲ ကွမ်းငုံထားလျှင် အာလုတ်ကျင်းပစ်ရန် ပြောတတ်သည်။ ပြောပိုင်ခွင့်လည်း ရှိသည်။ သို့သော် အကြံအဖန်ရှိသော ကြက်ဆွဲသည် အဘယ်လျှင် သူပါးစပ်ကို သူစင်ကြယ်အောင် ပြုလုပ်ချေအံ့နည်း။ နို့ပြီး ကွမ်းကို တစ်ယာပြီးတစ်ယာ မပြတ်စားနေသော ပါးစပ်သည်လည်း ဘယ်မျှပင်အာလုတ်ကျင်းစေဦးတော့၊ အဘယ်လျှင် ကွမ်းဆေးဓာတ်ပြယ်အံ့နည်း။

ရှုဖီး၏ စတုတ္ထပွဲ

ကြက်သမားတို့မည်သည် မိမိဘက်က ရှုံးထားသောကြက်ကို ဘယ်တော့မှ အခဲမကျေကြ။ နောက်တစ်ခါ ပြန်တိုက်ရန် အခြားကြက်တစ်ကောင် ထပ်ရှာမြဲပင်။ သည်ကြက်၏ ခွပ်လမ်းကို သိထားပြီးဖြစ်၍ သူ့ထက် ခွပ်လမ်းသာသော သူ့ခွပ်နည်းကို နိုင်အောင်ခွပ်နိုင်မည့် ကြက်မျိုးကို ရှာဖွေကြသည်။

နိုင်ပြီးသား ကြက်ဘက်မှ လူများကလည်း သင်းတို့ ဘယ်လိုကြက်မျိုးဖြစ်နေပါစေ၊ ကြက်ချင်းတူနေပါက မရှောင်ပါဘူး။ တို့ကြက်ကကော တခြားနည်းလမ်း မခွပ်တတ်တော့ဘူးလို့ ဘယ်ပြောနိုင်မှာလဲ။ ကြက်တစ်ကောင် တစ်မျိုး ခွပ်ပြလိုက်မှာပေါ့။

နိုင်ပြီးသားကြက်ကို အထင်ကြီးကြမြဲ။

ကြက်တစ်ကောင်၏ တိုက်ရက်သည် သီတင်းသုံးပတ် ခြားရသည်။ ကိုယ့်ကြက် ယခင်ပွဲက သိပ်မပန်းဘူးဆိုပါက တစ်ပတ် နှစ်ပတ်ခြားနှင့် တိုက်ရသော ကြက်များလည်း ရှိပါသည်။

ရှုဖီးတိုက်ရက် သုံးပတ်နီးသောအခါ ဟိုဘက်လူများက သူတို့ရှာရထားပြီးဖြစ်သောကြက်ကို ကျွန်တော်တို့ဘက်က လူများအား ခေါ်၍ ပြသည်။ နားလည်သောသူများ လိုက်သွားကြသည်။ ပြန်လာကြသောအခါ...

“တိုက်နိုင်တယ်၊ ဒီကြက်နှစ်ကောင် တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် ရှောင်စရာ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဘက်က စကားတစ်ခွန်း ပြောတယ်ဗျ”

လူဆယ့်လေးငါးယောက် ရှုဖီးကို အလယ်မှ ထားကြကာ အားလုံး စိတ်ဝင်စားလျက်။

“ဘာပြောသလဲ”

သံပြိုင်လို မေးလိုက်ကြသည်။

“အရင်တစ်ပွဲတုန်းက သူတို့က ဒီမှာ လာတိုက်သွားတော့ ခုတစ်ခါ သူတို့ဆီမှာ လာတိုက်ပါတဲ့” ဆိုပြီး ကျွန်တော့်အား စေ့စေ့ကြည့်၍ “အဲဒီတော့ ဆရာ ဘယ့်နယ်လဲ”

ဒီကြက်ဝိုင်းမှာက ကျွန်တော်က အကောက်ယူတဲ့ခိုင်လူကြီးကိုးဗျ။ စင်စစ်တော့ အကောက်စကားပြောခြင်းပင်။ သူတို့ဆီ သွားတိုက်က သူတို့

ကို အကောက်ပေးရပေမည်။ အခုနောက်ထပ်ဖြစ်မှာက လက်ရင်းကို ၂၂၀ဝိ လောက်ထွက်မည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် လက်ရင်းအကောက်ကိုက ငွေ ၄၀ဝိ။ လက်ဖျားနှင့်ဆို ဘယ်ထိရမလဲ မပြော နိုင်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ဘက်က ယခင်တစ်ပွဲတွင် လက်ရင်းလက်ဖျား ၂၀၀ဝိ ကျော်မှ အကောက် ၃၀ဝိ ကျော် ယူထားပြီးဖြစ်၍ ဒီတစ်ပတ်တော့ သူတို့အလှည့်ပေးသင့်သည်ဟု ကျွန်တော် သဘောတူ လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ပြောလိုက်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ လောင်းကြေးကို ဝိုင်းထဲမှာ သူတို့ဘက် အပ်ထားနိုင်ဘူး။ ဝိုင်းပြီးမှ ရှင်းမယ်လို့။ ကျွန်တော် တို့ငွေကို ကိုမြလှိုင်အိမ်မှာ ထားပစ်ခဲ့မယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ သဘော နားလည်လား။ လူဆိုတာ ငွေများရင် စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး။ သူများအရပ်မှာဆိုတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ပြောလိုက်မယ်”
အကြောင်းမှာ ကြက်ဝိုင်းတွင် ကြက်ဒိုင်လုပ်သူက ညစ်ချင်လျှင် ညစ် နိုင်သည်။ အသို့ဟူမူ သူတို့ကြက်အရေးနိမ့်နေပြီဆိုပါက ကြက်ဝိုင်းကို ဖမ်းအောင်လုပ်၍ (သို့မဟုတ်) ဖမ်းဟန်ဆောင်၍ လူများကို ထွက်ပြေးစေ ကြပြီး လက်ရင်းလက်ဖျားငွေတွေပါ ရဲလက်ပါသွားသည်ဟု လုပ်တတ်ကြ သည်။ ဒါမျိုးက အမြဲတမ်း ချိန်းဝိုင်းကြီးများလုပ်၍ ကြက်ဒိုင်ခံစားနေသူ များက မလုပ်တတ်ကြသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ကျိတ်ဝိုင်းကလေးလုပ်သူ များက တစ်နပ်စားကြံတတ်ကြသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကမ်း လှမ်းချက်ကို သဘောတူ၍ သူတို့ဆီမှာပဲ သွားပြီး တိုက်ဖြစ်ကြတော့သည်။

ဦးမင်းကျော်ပသခြင်း

ကိုကံညွန့်တို့ညီအစ်ကိုသည် ထန်းတပင်မြို့နယ်သား။ မူလက လယ် သမားမျိုးရိုးဖြစ်ကြ၍ နတ်အမျိုးမျိုးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူများ ဖြစ်ကြ သည်။ ရှုဖီးကိုတိုက်ရန် သွားခါနီး၌ ကိုကံညွန့်သည် သူကိုယ်တိုင် အရက် သောက်တတ်သူ မဟုတ်ပါဘဲလျက် အရက်တစ်ပုလင်းကို ဝယ်စေကာ သူ့အိမ်ခေါင်းရင်းခန်းတွင် ပထမနတ်ကို ပသပြီးနောက် ပါးစပ်က တီးတိုး ရေရွတ်လျက်အရက်ကို လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပန်းကန်ထဲ တစ်ဝက်မျှထည့်

ပြီး အနီး၌လွတ်ထားသော ရှဖီးရှေ့ချပေးလိုက်ရာ ရှဖီးသည် (ရေဆာနေသည်နှင့် အဆင်သင့်၍ပဲလားမသိ) တစ်ငုံနှစ်ငုံ ကုန်း၍ သောက်လိုက်ပြီး အတောင်ခတ်ကာ တွန်လေသည်။ ကိုကံညွန့်က ပြုံးစေ့စေ့နှင့် “ဟာ... နိုင်ပြီ” ဟု ပြော၏။

ဒါကိုမြင်ရသူများလည်း တော်တော် အားရှိသွားကြသည်။ တချို့ရှိတာ ပုံလောင်းလိုက်တော့မည်ဟု အားခဲကြသည်။

သို့သော် ကြက်နှစ်ကောင်ကို ဝိုင်းထဲယှဉ်ချလိုက်သည်၌ ဟိုဘက် ကြက်က ရှဖီးထက် ကြီးသယောင်ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်ဘက်က လူများ ပွစိပွစိဖြစ်ကြသည်။ ရှေးဦးစွာ ဟိုဘက်ကြက်ကို လိုက်ကြည့်သူများအား မျက်စိလွဲရန်ကောဟု ဆူကြသည်။ သူတို့ ပြန်ပြောကြသည်ကား...

“တစ်ကောင်ချင်းကြည့်တော့ တူသလိုပဲဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လုံးချင်းကိုင် ကြည့်ပါ။ ရှဖီးကိုယ်က မာကျစ်နေတယ်။ ဟိုကြက်ကိုယ်က ပွတယ်”

“ကဲ... ခေါင်းတစ်လုံးမြင့်နေတာကကော၊ ဘာပြောဦးမလဲ...”

“ရှဖီးက ကြက်စင်းဗျ။ ဟိုကြက်က ကြက်ထောင်”

တိုက်လိုသူများက ဤသို့ ထေ၍ပြောကြသည်။

သို့နှင့် တိုက်သင့် မတိုက်သင့် အကြိတ်အနယ်ဆွေးနွေးကြသေးသည်။ တချို့က သည်လောက်ကလေး ကွာသည်နှင့် လာမိမှဖြင့် တိုက်မည်။ နောက်ဆုံး ကြက်ရှင်ကိုကံညွန့်သဘောကို မေးကြည့်ကြရာ သူ့ကြက်က ဦးမင်းကျော်ကို ပသတိုင်တည်ပြီး တိုက်သောအရက်ကို သောက်ထားသဖြင့် သူကတော့ ရဲသည်ဆိုသဖြင့် တိုက်ဖြစ်သွားကြလေ၏။

သို့သော် တချို့လူများက သိပ်မရဲကြတော့သဖြင့် မူလက ကျွန်တော် တို့ဘက်မှ လက်ရင်း ၂၂၀၀ ဟုကြွေးကြော်ခဲ့သော်လည်း ယခုကြက် လွတ်ခါနီး၌....

“ထောင့်တစ်ရာနဲ့ ငါးရာငါးဆယ်” ပဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

စင်စစ် ဤနှစ်ခုပေါင်းသည် ၁၆၅၀ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကြက်သမားတို့သည် ဤသို့ခေါ်လေ့မရှိကြချေ။ ၁၆၅ ကိုလည်း ၁၁၀ နှင့် ၅၅ ဟူ၍ပဲ ခေါ်မည်။ ရာပွဲဆိုလျှင် ရာနှင့်ဆယ်ခွဲ၍ခေါ်သည်။ ထောင်ပွဲဆိုလျှင် ထောင်နှင့်ရာနှင့်ဆယ်နှင့်ခွဲ၍ခေါ်သည်။ ဥပမာ နှစ်ထောင့်နှစ်ရာ၊ သုံးရာ သုံးဆယ်

နဲ့ လေးဆယ့်လေးကျပ်၊ လက်ရင်းကို ဤသို့ခွဲခြားခေါ်လေ့ရှိ သည်။ စင်စစ် ဤသို့ခေါ်ခြင်းသည် ကြက်သမားတွေအဖို့ နားရှင်းသည်။ အလျော်အစား တွက်ရချက်ရ လွယ်သည်။

သို့နှင့် လက်ရင်း ၁၁၀ဝိ နှင့် ၅၅ဝိ ကြေးပဲ။ ကြက်နှစ်ကောင် ဝိုင်းထဲ လွှတ်ဖြစ်ပြီ။ သူတို့ကြက်က အစီးဘက်ကမို့၊ နို့ပြီးလက်ရင်းကို သူတို့စိတ်ရှိ သလောက် မလောင်းရသည်မို့ လွှတ်တယ်ဆို သူတို့ဘက်ကစ၍ လက်ဖျား ခေါ်သည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော်တို့ဘက်က မထွက်ရဲသေး။

သူတို့ကြက်နာမည် “ဟစ်လာ သည်မရှင်းဂန်း” တဲ့။ ဤနာမည် ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ကြက်ပစ်၊ ကြက်ပုတ်သန်မည်။ သူ၏အပစ်အပုတ် ကို...

ဟုတ်ပြီ... ရှဖီးက ဖျက်ဆီးနိုင်သည်။ ကြက်အားချင်းပြိုင်နိုင်သည်။ နှစ်ကောင်ယှဉ်ဆိုင်လိုက်တော့ ရှဖီးခြေက ပေါက်သည်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော် တို့ဘက်က စတင်၍ လက်ဖျားဆိုကြတော့၏။ သို့သော် နှစ်ဆိုင်းသုံးဆိုင်း မျှဆွဲပြီး သူတို့ဘက်က ရပ်သွားတော့သည်။

“ကိုယ့်လူတို့ရေ၊ သိပ်မလုပ်ကြနဲ့တော့ဟ၊ ကြက်ခွပ်ပေါက်မတွေ့ ဘူး...” ဟု သူတို့ကြက်စွဲက သတိပေးစကားပြောလာသည်။

သို့နှင့် ခွပ်ရင်း၊ ခွပ်ရင်း ရှဖီးက သာလာလေတော့ ကျွန်တော်တို့ဘက် က စတင်၍ အလေးကြောပေးပါလေရော။ တစ်ရာအစိတ်က၊ တစ်ဆယ်ရှစ် ကျပ်မှသည်၊ ရှဖီးက တောက်လျှောက်တက်ခွပ်လာလိုက် ရာ နောက်ဆုံးမှာ တစ်ရာနှစ်ဆယ်ရောက်ပြီးသည့်နောက် ရှဖီးက လှလှပပကြီး နိုင်လိုက်ခြင်း ဖြင့် တစ်နာရီမပြည့်မီ ဝိုင်းပြီးသွားလေတော့သတည်း။

ရှဖီး၏ဂုဏ်သတင်း

ဤစတုတ္ထပွဲကို နိုင်ပြီးသောအခါ၌ ရှဖီး၏ဂုဏ်သတင်းသည် အထွတ် အထိပ်သို့ ရောက်လေ၏။ သူ့ထက် ကြက်ကောင်ကြီးသော ကြက်ကိုပင် အပြတ်အသတ်နိုင်သည်။ ဒီနှစ် (၁၉၆၇ ခု) ရှဖီးခွပ်ခဲ့သော ပွဲတို့မှာ ဤပွဲ သည် အမြန်ဆုံး၊ ရှဖီးအား ချီးကျူးဖွယ်အကောင်းဆုံးဟု မှတ်တမ်းတင်ကြ ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အရပ်က ကြက်သမားတို့သည် ပဉ္စမပွဲကို

မျှော်ကြပြန်လေပြီ။ ကြက်ချင်း ရွယ်တူတန်းတူ ဆိုရင်ဖြင့် ပို၍စိတ်ချရပြီ။ အားရပါးရ လောင်းလိုက်ကြမည်။ အို... မတူမတန်ရင်ဖြင့် မတိုက်ဘူးပေါ့။

နံနက်မိုးသောက်ပြီဆိုလျှင် ရှုဖီးနှင့် ငွေရလိုက်သော ကြက်သမားတို့ သည် ကိုကံညွန့်တို့အိမ်သို့ ရောက်လာကြလေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ ရှုဖီးအား အိပ်တန်းမှ မချရသေး။ အိမ်အပေါ်ထပ် ကြည့်ပြာရောင် ဇာနိုင်လွန်ခြင် ထောင်လေးထဲမှ ရှုဖီးက တကြော်ကြော်တွန်တုန်း။

“ဟေ့.... မောင်ကံညွန့်ရ၊ ရှုဖီးယူခဲ့ပါတော့ကွ” ဟုဆိုမှ ကိုကံညွန့်က ခြင်ထောင်ကိုမတင်ပြီး ရှုဖီးကိုပိုက်၍ ကြက်အိပ်တန်း ထင်းရှူးသေတ္တာ ဆွဲပြီး အောက်သို့ချလေသည်။ ဒီတော့ ကြက်သမားတို့သည် ပထမရှုဖီး၏ မစင်အပျော့အမာကို ကြည့်ကြသည်။ ရှုဖီး၏ကျန်းမာရေး အခြေအနေ သည် သူတို့အတွက် အလွန်အရေးကြီးသည် မဟုတ်လား။ သူတို့သားသမီး ဆီးဝမ်းကိုမှ ဤမျှဂရုစိုက်ကြမည် မဟုတ်ပေ။

ထို့နောက်၌ တိုက်ကြက်တို့အား အိပ်တန်းချပြီး နံနက်တိုင်း ပြုရမိဖြစ် သော ရေတစ်ဝခွံခြင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံးကိုဖျစ်ညှစ်၍ ရေကိုင်ခြင်းများ ပြုကြ သည်။ ဤသို့ များများလုပ်ပေးနိုင်လေ ကြက်၏အသားအရေ အကြော အခြင်များ တင်းမာလေလေ။ တိုက်ကြက်တို့၏အရေပြားကြီး ထူပြီး နီရဲနေ သည်ကို မြင်ကြရပေမည်။

ရှုဖီးအား ဤသို့ ပြုစုမည့်သူတွေ အလွန်ပေါ့၊ ဘယ့်နှယ်ကိုယ့်ငွေပေးခဲ့၊ နောက်လည်းပေးဦးမယ့် ကြက်ကပဲ။ လူတို့မည်သည် ခံစားပြီးသော ကျေးဇူး ကို မေ့တတ်ကြမည် ဖြစ်သော်လည်း နောက်ထပ်ရဦးမည်ဆိုလျှင် ထို ကျေးဇူးရှင်အား အင်မတန် ဂရုစိုက်တတ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည်မနက်အလုပ်မသွားမီ ဤသို့တစ်ကြိမ်လာပြီး ညနေအလုပ်ဆင်းသောအခါ တစ်ဖန်လာကြပြန်သည်။ သူတို့ကြက်သမား ချင်းတွေလျှင် မိမိတို့တွေကြုံခဲ့ဖူးသော ကြက်ပွဲများ၊ ကြက်များအကြောင်း ပြောမဆုံးပေါင်၊ တောသုံးတောင်ဖြင့် ရှုဖီးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေကြ သည်။ ရှုဖီးတောင်ပံခတ်ပုံ၊ တွန်ပုံ၊ ဟိုမှဒီမှ ပြေး၍မြူးထူးပုံ၊ (ကြက်တန်း ထိုးရန် ပြုလုပ်ထားသော) တန်းပေါ်ခုန်တက်ပုံ စသည်တို့ကို ကြည့်ရှုနေရ သည်မှာ သူတို့ပသာဒတွင် တစ်ခေတ်တစ်ခါက မယ်ရွေးပွဲမှာ အလှပျို

ကလေး ကိုယ်ဟန်ပြနေသည်ကို ရှုစားနေကြသော ကာလသားများကဲ့သို့ စိတ်ဝင်စားကြကုန်သည်။

ကိုကံညွန့်တို့ညီအစ်ကိုကလည်း သူတို့ကြက်အား ဤသို့လာရောက် ဂရုစိုက်ကြသည်ကို နှစ်သက်လှသည်။ ရေဇွေးအိုးမပြတ်တည်ရင်း လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် ကွမ်းဆေးမပြတ် တည်ခင်းသည်။ သူတို့ညီအစ်ကိုသည် မိမိတို့ကြက်ကောင်းနေသော်လည်း များများစားစား လောင်းနိုင်ကြသည် မဟုတ်ချေ။ ငွေရဖို့ထက် သူတို့ကြက်ကောင်းသည်ဟူသော ဂုဏ်သတင်းကို မက်မောကြသည်။ ရှုဖီးကို ထောင်ချီ၍တိုက်နေသော်လည်း မသကာ သူတို့လောင်းနိုင်မှ ၅၅ မှ ၁၁၀မျှသာ၊ အခြားလူတွေ ငွေရှိ၍ လောင်းရဲ၍ နင့်နေအောင်နိုင်သွားကြသော်လည်း မနာလိုမရှုဆိတ်မဖြစ်တတ်ကြ။ ထိုလူများအတွက် သူတို့က ဝမ်းပင်သာတတ်ကြသည်။

ရှုဖီး၏ပဉ္စမပွဲ

ဟိုဘက်အုပ်စုကို ကျွန်တော်တို့က လက်ရင်းလက်ဖျား နှစ်ထောင်လောက်စီ နှစ်ချီနိုင်ပြီးသည်နောက် ကျွန်တော်တို့မှာ ရှုဖီးအတွက် နောက်ထပ် တိုက်ဖို့ကြက်ကို လိုက်ရှာနေစရာ မလိုတော့ပေ။ ထိုအရုံးလူစုသာ လျှင် ကျွန်တော်တို့အား အခဲမကျေနိုင်ဘဲ ရှုဖီးနှင့်တိုက်ဖက်ကို မနားမနေ ရှာဖွေနေပေတော့သည်။

သူတို့သည် ကြည့်မြင်တိုင်အုပ်စုဖြစ်ပေရာ သူတို့ဆီမှာ ကျွန်တော်တို့ လူရှိဘိသို့ သူတို့လူလည်း ကျွန်တော်တို့မာလကာခြံမှာ ရှိနေ၏။

စတုတ္ထပွဲတိုက်ပြီး၍ ဆယ်ရက်မျှအကြာ ရှုဖီးမျက်နှာ သန့်စင်သည်၌ သူတို့ပဉ္စမံတပ်သား၏အိမ်၌ ရှုဖီးနှင့်နီးစပ်သောကြက်ဖတစ်ကောင် ရောက်လာ၏။ ရှုဖီးကို ချိန်းမှန်းသိသည်၌ ကျွန်တော်တို့ဘက်က သူ့ကြက်ကို ကြည့်ကြသည်။

ကြက်ကောင်ချင်းမှာ စတုတ္ထပွဲတုန်းက သူတို့ကြက် “မရှင်းဂန်း” သည် ရှုဖီးထက်ကြီးသယောင်ရှိသကဲ့သို့ ယခုမူ ရှုဖီးက သူတို့ကြက်ထက် ကြီးသယောင်ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကြက်ကောင်ချင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ကြက်ကသာနေချေပြီ။ သို့သော် သူတို့ဘက်က ပြန်၍ထေသည်မှာ သူတို့ကြက်

အတက်က နှစ်ဖက်စုံရှိသည်။ ချွန်ထက်သည်။ ရှဖီးကမူ နဂိုတည်းက အတက်အောင်သော ကြက်မဟုတ်။ တစ်ဖက်ကကျိုးနေ၍ အငုတ်မျှရှိ လျက် တစ်ဖက်ကလက်ဆစ်ဝက်မျှရှိသော်လည်း အချွန်မဟုတ်။ ခပ်တုံးတုံး ပဲ။ သူသည် ဤအတက်ဖုနှင့်ပဲ တစ်ဖက်ကြက်ကို အလဲအကွဲထုခဲ့သည်။ ဤအတက်တစ်ဖက်ကလေးနှင့်ပင် အပွဲပွဲနွဲ့ခဲ့သည်။

ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့စဉ်းစားရမှာက ဟိုက အတက်နှစ်ဖက်ချွန်သည်။ ဒီက အတက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် ဘုဖြစ်သည်။

အို.... အတက်ဆိုတာ ခံရမှစူးနိုင်တာပဲ။ ဒီကကြက်ကောင်ကြီး၍ အား သာနေတာ၊ သူတို့ကြက်က ဘယ်စူးလို့ရမှာနည်း။ ရှဖီးတိုက်ခဲ့တာမှာ ဒီလို သူထက်ကြက်ကောင်ငယ်တာ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ဟာ.... တိုက် မယ် တိုက်မယ်၊ ဒီကြက်မျိုးမတိုက် ဘယ်ကြက်မျိုးသွားတိုက်ရမှာတုန်း။

သို့သော်... ရှဖီးခွပ်ရက်က နုသေးသည်။ ဒီနေ့မှ ဆယ့်တစ်ရက်ရှိသေး တာ။ စောင့်ဦးမှ-စောင့်ဦးမှ။

ဤတွင် သူတို့ပဉ္စမံတပ်သားဘက်က လောလာသည်။

“ဒီ ၃-၄ရက်အတွင်း တိုက်ဖြစ်ရင်တိုက်ဖြစ်၊ မတိုက်ဖြစ်ရင် သူတို့ ကြက် တခြားဝိုင်းသွားချတော့မယ်တဲ့”

အဲဒီအခါမှ ကျွန်တော်တို့လူစု စဉ်းစားရပြန်တော့သည်။

ဒီကြက်ကလေးလက်လွတ်ခံမလား။ ရှဖီးဟာ အရင်ပွဲတုန်းက သိပ် မနာခဲ့။ အချိန်လည်း တစ်နာရီမျှမကြာခဲ့။ ဒီတော့ ခွပ်ရက်ဘုံးပတ် စောင့် စရာမလိုပါဘူး။ နှစ်ပတ်လောက်ဆိုရင် ရနိုင်ပါပြီ။ တချို့က ဆိုလာပြန် သည်။ တချို့က စဉ်းစားကြပါဦးပြောသည်။

ဤတွင် ပဉ္စမံတပ်သားဘက်က သူတို့ကြက်မှာ ခွပ်ပတ်တွေဝေး နေ၍ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်ကျော်လျှင် မတိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ကြက်မှာ ခွပ်ပတ်ဝေး လျှင်လည်း ခွပ်တမ်းပျက်တတ်သည်။ ယခုခွပ်ပတ် အဝေးနှင့်အနီး ညှိနေရ သည့်သဘော။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရှဖီးခွပ်ရက်နှစ်ပတ်စေ့သော တနင်္ဂနွေ နေ့တွင်တိုက်ရန် အားလုံး သဘောတူရက်ချိန်းပေးလိုက်တော့သည်။ နေရာ ကတော့ သည်တစ်ခါ ကျွန်တော့်အိမ်နောက်ဖေးမှာ။ ကျွန်တော်တို့ဝိုင်း

အချင်း ၁၅ တောင်လောက်ရှိသော စည်းကိုဝိုင်းလိုက်သည်။ အလယ်က အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် တစ်တောင်လောက် ကြက်ခြေခတ် လိုက်သည်။ ကြက်လွတ်ရန်နေရာ။

လူစုံ၍ နှစ်ဖက်ကြေးစပ်ကြသည်။ အနည်းဆုံး လက်ရင်း ၂၂၀ဝိ- ထွက်မည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ဒီအကောက်ပဲတစ်ယောက် လျှင် ၂၀ဝိ ရကြတော့မည်အတွက် “ကိုကံညွန့်ရေ... ဒီတစ်ပွဲပြီး ရှဖီးကို နားတော့မှာပဲ၊ ကျွန်တော် ၂၅ဝိ ကစားမယ်ဗျာ”ဆိုတော့ သူကလည်း “ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်လည်း ၅၅ဝိပဲ”ဆိုသည်နှင့် အားလုံးကျွန်တော်တို့ ဘက်က ပေါင်းလိုက်တော့ ၂၂၀ဝိနှင့် ၆၆ဝိ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က တော် တော်ပဲ ဖိအောလိုက်ခြင်း။

အောင်မယ်... ဒါတောင် သူတို့ဘက်က နည်းသေးသတဲ့ ၃၃ဝိ ပြည့် အောင်လုပ်ပါတဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က ၁၁ဝိ ထပ်တိုးခြင်းဖြင့် ၂၂၀ဝိ နဲ့ ၇၇ဝိ။ ဟီ-ဟီ ဒီလိုဆို ကျွန်တော်နှင့် ကိုကံညွန့်က လက်ရင်းအကောက် ပဲ တစ်ယောက် ၂၇ဝိ စီရနေပြီမို့ ၅၅ဝိ လောင်းထားတော့ ရှုံးရင် ၂၈ဝိပဲ။ နိုင်ရင် ၂၇ဝိ။ မနိပ်လားကွယ်ရီ။ နောက် လက်ဖျားအကောက်လည်း ရဦး မှာ။

ကဲ.... ကြက်လွတ်မယ်။

ဒီလ နဂါးခေါင်းက အနောက်ဘက်လှည့်တာမို့ တောင်နဲ့မြောက် လွတ်ရမယ်။ ဘယ်သူဘယ်ကနေချင်သလဲ။ နတ်နေလတ်နေကို ကြက်စွဲ နှစ်ယောက်လုကြမည်မို့ ခေါင်းပန်းမြောက်ဟု ပြောကြသည်။

ကဲ ဆို.... ဘယ်သူက ခေါင်းလဲပန်းလဲ။ ၂၅ ပြားစေ့ကို မြောက် လိုက်သည်။ ဟား... ကျွန်တော်တို့ကြက်စွဲပြောတဲ့ ခေါင်းကျသည်မို့ လာဘ် နေနတ်နေဘက် ကျွန်တော်တို့ကြက်ကရပြီ။ ကိုကံညွန့်ကလည်း သူ့ကြက် ကို အရက်နဲ့နတ် ပသထားသေးသည်။

ကြက်စွဲနှစ်ယောက် သူ့နေရာသူ ထိုင်မိကြသည်၌ ကျွန်တော်က ဒိုင် လူကြီးဝတ္တရားအတိုင်း စကားပြောရသည်။

“သုံးခါကောက် တစ်ခါကု၊ ကြက်သာခေါ် ကြက်နာလား၊ ကြက်လဲ မထူ ကြက်မွေးမယူ၊ ရေပေးလေပေး တစ်ဖက်ကြက်မထိစေရ၊ အတောင်

ကျိုး စုံကန်း၊ ထွက်ပြေး ခွပ်ဖက်မရ၊ အရှုံး၊ ဒါတွေ ခင်ဗျားတို့ သိပြီးသား ပါဗျာ။ ကဲ... လွတ်”

ကြက်နှစ်ကောင် စလွတ်လျှင် လွတ်ချင်းမူကား နောက်မကြာမီ တဆူဆူ တပြဲပြဲ အော်တော့မည့် ကြက်သမားတို့သည် မီးကို ရေနင့်သတ်လိုက် သကဲ့သို့ အပ်ကျသံပင်ကြားရလောက်အောင် ဆိတ်ငြိမ်နေကြသည်။ ကြက် နှစ်ကောင် လေးငါးဆယ်ခါစီ ခုန်ပြီဆိုသောအခါ၌ကား ကျွက်စီကျက်စီ စ၍ ညံလာတော့သည်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ “တိုးတိုးဗျ... တိုးတိုးဗျ၊ ဒါအမိန့်ရိုင်းကြီးမဟုတ်ဘူး” ဟု တဖွဖွ ပြောနေရ၏။

ဝိုင်းထဲမှာ ၃ မိနစ်မျှ ကြာသောအခါ၌ ကျွန်တော်တို့ကြက်ရှဖီးခြေက ဟိုကြက်ရင်ဘတ်ကို တစ်ချက်ပြင်းပြင်းဝင်သွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ကြက်စွဲ ကိုမြဲလှိုင်းကစပြီး “တစ်ရာအစိတ်ကဲ” ဟု အော်လိုက်လေ၏။ သူတို့ ဘက်က ချက်ချင်းထွက်မလာရဲ။ နောက်ခဏကြာ သူတို့ကြက်က တစ် ချက်ပြန်ခွပ်လိုက်သောအခါမှ “အစိတ်ကဲလာတော့” ဆိုသောအခါ။ ဒီဘက် တ “ဟာ သူခွပ် ကိုယ်ခွပ်ပဲ၊ လယ်ဗယ်ပဲ” ဆို၍ ဆတူနှစ်ဆိုင်းသုံးဆိုင်း လောင်းလိုက်ကြသည်။

ဒီလိုသူတင်ငါတင် ကြိတ်နေကြရာမှ သုံးခါကောက်၍ တစ်ခါကုပြီး အလွတ်တွင် ရှဖီး၏ တစ်ဖက်သောအတက်ကလေးမှာ ကျိုးထွက်သွားလေ သည်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်သားတွေ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားကြကုန်သည်။ ဟင် ဒီအတက် ဘုကလေးတစ်ဖက်ရှိတာ ဒါကလေး အရင်းက ကျွတ်ထွက်သွား တော့ လက်နက်မဲ့ ဖြစ်ချေပြီပေါ့။ ဟိုကြက်က နှစ်ဖက်ချွန်၊ သူတစ်ချက် ကိုယ်တစ်ချက် ခွပ်ရာမှာ စူးလိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့။ သူတို့ကြက် နာမည်က “စိန်ဓားမြောင်...” တဲ့။ နာမည်နဲ့လိုက်ပါပေ။ နောက်နာရီဝက်မျှ အကြာမှာ ရှဖီးမျက်လုံးတစ်ဖက်ကန်းသွားချေပြီ။ အတိုချုံး၍ပြောပါမည်။ နောက်ဆုံး၌ ရှဖီးရှုံးပါသည် ခင်ဗျာ....။

စိစစ် ဝေဖန်ကြခြင်း

ကြက်ဝိုင်းတို့ထုံးစံအတိုင်း ပွဲပြီးသောအခါ နိုင်သူများက ငွေယူပြန် သွားကြ၍ ရှုံးသူများက ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ တီးတိုးတီးတိုးနှင့် ကျန်ခဲ့ကြ

သည်မှာ ဓမ္မတာတည်း။ သူတို့သည် ကြက်ခွပ်ပုံခွပ်နည်းကို တဖျစ်တောက် တောက်ပြောကြသည်။

“ရှုဖီးပထမဦးဆုံး ခြေတစ်ချက်ဝင်လိုက်တော့ ဟိုကြက်ဟာ စောင်းထိုး သွားတာပဲ၊ အဲဒါ ကိုမြလှိုင်က တစ်ရာအစိတ်ကဲခေါ်တော့ကာ ရင်အေးရပြီ လို့ အောက်မေ့လိုက်တယ်”

“ရှုဖီးဟာ ခါတိုင်းဆို ဒီလိုတစ်ချက်ဝင်ပြီးရင် ဆက်တိုက်ဆက်တော့ တာ၊ အခု ဒီလို ဘာကြောင့်မဆက်လဲ မသိဘူး”

“အဲဒါ ခွပ်တောက်နီးတာဗျ၊ ခွပ်ရက် သုံးပတ်မပြည့်ဘူး၊ နှစ်ပတ်နဲ့ တိုက်တဲ့အတွက်ပဲ။ ကြက်ခွပ်သားနုတော့ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်မပါဘူး ပေါ့ဗျာ”

“နို့... အတက်ကျိုးရတာကတော့”

“ကြက်ခွပ်အား ပျက်ပြီး အကျမကောင်းလို့ပေါ့။ မြေကြီးနဲ့အတက် ထောက်ပြီး ကျိုးရတာ”

“မျက်လုံး ကန်းရတာကကော”

“ဒီက ခွပ်လမ်းပျက်နေတော့ ဟိုက ခွပ်ပေါက်ကောင်းကောင်းရသွား တယ်။ နို့ပြီး ဟိုက အတက်နှစ်ဖက်ချွန်၊ ဒီကရှိတဲ့ ဖုလေးတောင် ကျိုးသွား တော့ ဓားမြှောင်နဲ့ လက်သီးထိုးရသလို ခံရတော့တာပေါ့ဗျာ”

“နောက်ဆုံး အချုပ်ပြောရရင်ဗျာ ဟိုကောင်တွေ ဆင်ကွက်ထဲ ကျုပ်တို့ ဝင်သွားတယ်။ ရှုဖီးခွပ်ပတ်မစေ့လို့ ခွပ်လမ်းပျက်တာရယ်၊ ဟိုက တက်ချွန် နှစ်ဖက်ရှိတာရယ်၊ ဒါပဲ။ ကျုပ်တို့လူတွေညှံလို့ ခံရတာဗျ၊ ဟွန်း..... တစ် ဖက်ကြက်အထင်သေးပြီး တိုက်ချင်အလျင်လိုကြတာကိုး။ ခံကြပေရော့”

ကဲ....နတ်ကကော ဘာသဘောလဲ

“ဒီမယ် ကိုကံညွန့်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီက အရက်ယူပြီး နတ်ကို ပသသေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ကျွန်တော့်ထုံးစံအတိုင်း လုပ်တာပဲ”

“ဒီတော့ ရှုဖီးက အရင်တုန်းကလို သောက်ရဲ့လား”

“နတ်မြှောက်ပြီး သူ့ရှေ့အရက်ပန်းကန် ချလိုက်တော့သောက်တာပဲ”

“ကဲ... အရင်တစ်ခါ နတ်တင်တဲ့အရက် ကြက်သောက်တာမြင်တော့ ခင်ဗျားက “နိုင်ပြီ” လို့ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း နိုင်တယ်။ ခုတစ်ခါတော့ ကြက် အရက်သောက်ရက်နဲ့ ဘာပြုလို့ရုံးရသလဲ၊ ခင်ဗျားတို့နတ်က ဘာသဘော တဲ့လဲ”

ထိုအခါ၌ ကိုကံညွန့်သည် ခေတ္တမျှတွေဝေစဉ်းစားနေပြီးနောက် ခဏ ကြာမှ သူ့မျက်နှာဝင်းပြောင်လာကာ....

“ဟာ... သိပြီ သိပြီ။ အရင်တစ်ခါတုန်းက နှုတ်သီးနဲ့ နှစ်ခါတောင် ပေါက်သောက်တာဗျ။ ခုတစ်ခါတော့ တစ်ချက်တည်းပေါက်သောက်ပြီး မျိုမချဘူး။ ခေါင်းယမ်းပြီး အရက်ကိုခါထုတ်ပစ်တယ်။ အောင်မယ်လေး.... ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော်တို့သိဖို့ကောင်းတာပဲ။ နတ်က မနိုင်နိုင်ဘူးလို့ ကြက်ကို ပြောခိုင်းတာဗျ”

ကိုကံညွန့် သူ့နဖူးလက်ဝါးနှင့်ရိုက်၍ နောင်တကြီးစွာရပုံနှင့် ပြောနေ သော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ဘဝင်မကျနိုင်။

“နေပါဦး ကိုကံညွန့်၊ အရင် တစ်ခါအရက်တုန်းက ခင်ဗျား ဘယ်က ဝယ်တာလဲ”

“ဟို တိတ်တိတ်ပုန်း ကိုမဲကြီးဆီကပေါ့”

“ဟာ... ဒါက ရေရောထားတဲ့ တောအရက်ပေါ့ ပျက်ပျက်ကြီးတွေပဲဗျ။ ခုမနက် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီကယူတာက အစိုးရဘီအီးဒီစီဗျ။ လူတောင် ရေရောသောက်ရတာကို ခင်ဗျားကြက် ဘယ်မှာ ခါမထုတ်ဘဲနေနိုင်ပါမလဲ”

စင်စစ် လူနှင့်လက်ပွန်းတတီးနေသော ကြက်တို့သည် မိမိသခင်ကျွေး သော အစာရေစာကို စားသောက်နေကျဖြစ်၍ သခင်က သူ့ရှေ့ တစ်ခုခုပေး လိုက်လျှင် စားသောက်မည်သာ။ ယခု ကျွန်တော့်အိမ်၌ရှိသော ‘ရွှေမျိုင်းဖြူ’ ခေါ် တိုက်ကြက်ကြီးသည် ငှက်ပျောသီးအလွန်ကြိုက်လေရာ ငှက်ပျောသီး ကိုထောင်၍ အခွံနွာပြစမ်းပါ။ မြင်ရာနေရာက ပြေးလာပြီး စားပါသတည်း။

ပြုံးရယ်ခြင်း

ပြုံးရယ်သမှု ပြုရခြင်းသည် လူကိုရွှင်လန်းစေ၍ စိတ်ကိုချမ်းမြေ့စေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့လိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်မိမိ ပြုံးရယ်သမှုပြုရအောင် ဖန်တီးရာသည်။

ယင်းသို့ ဖန်တီးရာ၌ အဖိုးအခမပေးရပါဘဲ ခရီးသွားဟန်လွှဲဆို သလို ဖန်တီးနိုင်သောနည်းလမ်းတစ်ခုကို ဖော်ပြရလျှင် မိမိနေထိုင်သည့် ဝန်းကျင်နှင့် မိမိနေ့စဉ်သွားလာနေရသည့် လမ်းခရီးတွင် ကြုံတတ်တွေ့တတ်သော သူများကို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ အသိမိတ်ဆွေဖွဲ့ထားခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ အသိမိတ်ဆွေတို့မည်သည် လူချင်းတွေ့ကြလျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြုံးရယ်ပြမည်၊ နှုတ်ဆက်ကြမည်။ ပဋိသန္ဓာရပြောကြမည် မဟုတ်ပါလား။ မျက်နှာကြီးငယ်၊ ဆင်းရဲချမ်းသာ မရွေးပါနှင့်။ သဇင်လည်းပန်း၊ နှင်းဆီလည်းပန်း၊ ခရေလည်းပန်း၊ သပြေလည်း ပန်းဖြစ်ဘိသို့ အပြုံးပန်းဟူသမျှသည် အားလုံးအတူတူပါပဲ။ သင့်ထက် နိမ့်ကျသော သူ၏အပြုံးပန်းကပင် သင့်အတွက်ပို၍ လန်းဆန်းမွှေးကြိုင်ပါလိမ့်မည်။

ကြယ်ကလေးတွေ ချစ်စရာ၊
အပြာရောင်ကောင်းကင်မှာ၊
သူတို့ကိုပြုံးရင်း တစ်လုံးချင်းကြည့်နေပါ။

မကြာမီ ပြန်ကာပြုံးလို့...
သူတို့လည်း ကိုယ့်ကိုခင်ရှာ... ပြုံးတုံ့ပြုံးလဲ့
ကျီစယ်မှာ.....

ဆရာမြို့မငြိမ်း ရေးခဲ့၍ ကိုအံ့ကြီးသိဆိုသည့် မေတ္တာသဘောကို ဖော်
ကျူးလိုက်သော သီချင်းဖြစ်သည်။ သင်ကပြုံးပြီး ကြည့်နေမယ်ဆိုရင်
မိုးကောင်းကင်က ကြယ်ကလေးတွေကတောင် သင့်ကို ပြန်လှန်ပြီး ပြုံးပြပါ
လိမ့်မယ်တဲ့။ မေတ္တာသရုပ်ကို တင်စားလိုက်ပါတယ်။ သည်တော့ ကျွန်တော့်
တို့ လူသားအချင်းချင်းဟာ ဘာပြောစရာ ရှိတော့သနည်း။ သူ့မေတ္တာရှိ
ကိုယ့်မေတ္တာရှိသတဲ့။ ရှေးရိုး မြန်မာစကားပဲ။ သင်လူတစ်ယောက်ကို
ရန်စရင် ရန်သူရမှာပဲ။ မေတ္တာထားရင် မေတ္တာပြန်ရမှာပဲ။

လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မေတ္တာထား၍ ပြုံးရယ်ရခြင်းဟာ
ဟာသပြက်လုံးတွေ၊ ဟာသရုပ်ရှင်တွေ၊ ဟာသဝတ္ထုတွေ ဖတ်ရတာလို
အချိန်ကုန် ငွေကုန်မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့စေတဲ့
လွယ်ကူသော နည်းလမ်းတစ်ခုပါပဲ။ သို့မဟုတ် ဆေးမြီးတိုလို့ ဆိုချင်
လည်းဆိုပါ။ နို့ပြီး တွေ့သမျှ လူတိုင်းကို မေတ္တာထားခြင်းဖြင့် ကိုယ်ဟာ
ချစ်သူခင်သူများတဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။

ပြုံးပန်းဥယျာဉ်

ကျွန်တော်သည် နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း ဈေးသို့သွားလေ့ရှိရာ အသွား
အပြန် လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကျွန်တော် အပြုံးပန်းပွင့်စရာ အသိမိတ်ဆွေ
တွေ အများကြီးရှိပါသည်။ ပဲပြုတ်သည်၊ ဘိန်းမုန့်သည်၊ အကြော်စုံသည်၊
ဝက်သားသည်၊ ကြက်သားသည်၊ ငါးသည် စသည့် လမ်းလျှောက်ဈေးသည်
များအပြင် လမ်းဘေးတဲကလေးတွေ ထိုးထားသော ကွမ်းယာဆိုင်၊ ကုန်
ခြောက်ဆိုင်၊ ကုန်စိမ်းဆိုင်၊ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်၊ လက်သုပ်ဆိုင်၊ စာအုပ်ငှား
ဆိုင်၊ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်၊ ကောက်ညှင်းပေါင်း ကောက်ညှင်းထုပ် ဘိန်းမုန့်ဖုတ်
သောဆိုင်၊ ထို့ပြင် မနက်တိုင်း ထမင်းဘူးကလေးတွေ ကိုယ်စီနှင့် အလုပ်
ဆင်းရသူများ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ကြလျှင် အနည်းဆုံးတစ်ယောက်တစ်
ယောက် ပြုံးပြလိုက်ကြသည်။ အာလာပသလ္လာပပြောစရာရှိလျှင် ပြော

လိုက်ကြသည်။

လူတို့မည်သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခင်မင်လျှင် ပြောစရာစကားတော့ ရှိကြမည်သာ။ အကြောင်းမဟုတ်ဘဲနှင့်လည်း တစ်ခွန်းစနစ်ခွန်းစတော့ ပြောလိုက်ရမှ။ ဥပမာ “ဟာ... ဆရာ၊ ဒီနေ့ အေးတယ်” သို့မဟုတ် “နောက် ကျတယ်”

“ဆရာ ဒီနေ့ဘာရခဲ့လဲ”

“ဝက်သားခင်ဗျာ”

“ဟာ... ဆရာကလည်း၊ ကျွန်မ မေးလိုက်တိုင်း ဝက်သားချည်းပဲ”

“ခင်ဗျားကလည်း... ကျွန်တော် ဝက်သားဝယ်လာတိုင်း မေးတာကို...”

“ဒါဖြင့် ဆရာအိမ်က ဝက်သားအစားများတယ်”

“ဆီရှားတော့ ဝက်သားဖိကြိတ်ရတာပေါ့ဗျာ...”

ပြောရင်းဆိုရင်း သူနှင့်ကျွန်တော် လွန်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်ယောက်တွေ့

ပြန်၏။

“ဆရာ... ဒီနေ့ဈေးထဲ ဘာတွေပေါသလဲ”

“ပိုက်ဆံရှိရင် အကုန်ပေါသဗျ”

“မဟုတ်ဘူး အမဲသားငါး ဘယ်သင်းများ ဈေးသက်သာသလဲ မေး

တာ...”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားမေးခွန်းအတွက် အဖြေမရှိဘူး”

သို့ဖြင့် လူချင်းလွန်ခဲ့ပြန်၏။

စာအုပ်အငှားဆိုင်က ဦးခင်မြင့်ဆိုသူသည် တစ်ခုခုလုပ်နေတတ်၏။

ထိုနေ့ သံဆုံထောင်းနေတာ တွေ့ရ၍....

“ဆရာကြီး... ဘာဆေးတွေများ ထောင်းနေတာလဲဗျ”

“အာယုဒီဃအသက်ရှည်ဆေးဗျာ”

“အောင်မယ်လေးဗျာ၊ ခင်ဗျားက လူ့ပြည်များ ဘာဖြစ်လို့ အသက်

အရှည်ကြီးနေချင်တာတုန်း”

“ဆီတစ်ပိဿာ တစ်ရာကျော်တဲ့ခေတ်များ ကြုံရမလားလို့”

“အောင်မယ်လေး... ဒါများဗျာ၊ အာယုဒီဃဆေးစားနေစရာ မလိုပါဘူး။

အခုပဲ ၄ဝိ ကျော်နေပြီဟာ”

ဤသို့ ရယ်စရာမောစရာလည်း ပြောကြရ၏။

နောက်တစ်ယောက် တွေ့ပြန်၏။

“ဆရာကဖြင့် နေ့တိုင်းဈေးသွားတာပဲ”

“နေ့တိုင်း ထမင်းစားတာကိုးဗျ”

“အိမ်ရှင်မတော့ မသွားနိုင်ဘူးလား”

“ကိုယ်သွားတော့ ကိုယ်စားချင်ရာ ဝယ်ရတာပေါ့ဗျာ”

လမ်းလျှောက်ဈေးသည်များတွေ့လျှင် ရောင်းကောင်းလား၊ ကုန်ခဲပလား မေးရသည်။ တချို့လမ်းဘေးဈေးဆိုင်က...

“လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်သွားပါဦးလားဆရာ...”

“ဆရာ မိုးတွေတက်လာပြီနော်၊ ထီးလည်း မပါလာဘူး၊ ဒီမှာယူသွားပါလား”

သူတို့က မေတ္တာစကားပြောတော့ ကျွန်တော်ကမေတ္တာစကားပဲ တုံ့ပြန်ရပါသည်။

ဟိုယခင် ကျွန်တော်အသက် စကောစကအရွယ်၊ စဉ်းစားဉာဏ်က မနူးမနပ် စပ်ကူးမပ်ကူးချိန်တွင် ဂျစ်ကန်ကန် အတွေးအခေါ်များ ဝင်ခဲ့ဖူးသည်။

လူတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တွေ့လိုက်ကြရင် နေကောင်းလားတဲ့မေးတတ်ကြတယ်၊ ဒါမေးစရာလား၊ နေကောင်းလို့ပဲ အခုတွေ့နေရတာပေါ့၊ နေမကောင်းဘူးဆိုရင် သူအိပ်ရာထဲ လဲနေမှာပေါ့။

နို့ပြီး ထမင်းစားပြီးပလားတဲ့၊ မေးတတ်ကြသေးတယ်။ သူ့ဟာသူ စားပြီး မပြီး ကိုယ်နဲ့ဘာဆိုင်လို့တုန်း။ မစားရသေးဘူးဆိုတော့ ခေါ်များကျွေးဦးတော့မှာလား။

နို့ပြီး ကိုယ့်အလုပ်မဟုတ်ဘဲ စပ်စုတတ်ကြတာက ရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလို့လဲတဲ့။ သူ့လမ်းသူ သွားချင်ရာသွား၊ ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ လူတွေဟာ ပိုကိုပိုကြတယ်။

အဲဒီလို ကျွန်တော် ရွှေဉာဏ်တော် စူးရောက်ခဲ့ဖူးပါသဗျ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတွေးအခေါ်သစ်ပေါက်တဲ့ လူကြီးပေါ့လေ။ ရှေးခေတ်က လူတွေ ဓလေ့ပဲ တော်လှန်ပစ်လိုက်တော့မလိုလို။ ကျွန်တော်နဲ့ ရွယ်တူသူငယ်ချင်း

တွေနဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်တော့ သူတို့လည်း သဘောတူလက်ခံကြတယ်ဗျ။ စင်စစ်တော့ ကျွန်တော်တို့ မလိမ်မိုး မလိမ္မာအရွယ်မိုက်မှားတဲ့ အတွေးအခေါ်ပါပဲ။ အမှန်အားဖြင့် “နေကောင်းရဲ့လား” “ထမင်းစားပြီးပလား” “ဘယ်သွားမလို့လဲ” ဆိုတာတွေဟာ အရေးကြီးတဲ့မေးခွန်းတွေမဟုတ်ပါဘူး။ ဖြေချင်လည်းဖြေပါ။ မဖြေချင်လည်းနေပါ။ သိကျွမ်းနေတဲ့လူချင်းမို့ ခင်မင်တဲ့အထိမ်းအမှတ် ပြောစရာစကားရှာပြီးတော့ အပြုံးချင်းဖလှယ်ရင်း တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မေတ္တာစိတ်ထား ဖော်ကျူးလိုက်တာပါပဲ။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ရှေးရိုးယဉ်ကျေးမှု။ သည်လိုနှုတ်ဆက်စကားပြုပြီး အပြုံးပန်းပွင့်လိုက်ရတော့ အလကားနေရင်း လူရွှင်လန်းလို့ စိတ်ချမ်းမြေ့သွားရပါတယ်။ ဟန်ဆောင်ပြုံးကို မဆိုဘူးနော်။ စိတ်ပါလက်ပါ ပြုံးရသောမျက်နှာက ပျော့ပျောင်းပြီးတော့ ကြည်လင်၍နေပါတယ်။

မကညွတ်ကလေး

ဤနေ့သည် ဇွန်လဆန်း ၃ရက်။ ဒီမနက် ကျွန်တော် အိမ်ကထွက်ခဲ့တော့ ကောင်းကင်တွင် မိုးရိပ်ဆင်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ထီးတစ်ဖက်၊ ဈေးဝယ်အိတ်တစ်ဖက်နှင့် လမ်းတွင် တွေ့ရသော မိတ်ဆွေများနှင့် အပြုံးချင်းဖလှယ်ရင်း လျှောက်ခဲ့ရာ မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်နေသော နွားနို့ကုလားကို ရင်ဆိုင်မိသည်၌ ရာသီဥတုအလျောက် ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာစကားတွေ့၍...

“ဟေ့ ဒုဝါလား၊ မိုးရွာတော့မယ်နော်၊ နို့ပုံးကို အဖုံးဖွင့်ပြီးခေါင်းပေါ်မှာ ရွက်သွားပါ”

“အား.... မလိုဘူး ဆပ်၊ ကျွန်တော်အိမ်က ပါနီတွေ အများကြီးရောခဲ့ပြီ”
 နို့ကုလားက ပြန်ပြောလိုက်သည်နှင့် နံဘေးက လူများ တဟားဟားရယ်မောကြကာ...

“ဒုဝါလားက တို့ဆရာထက် သာသွားပြီဗျ” ဟု ဩဘာပြုကြ၏။ ကိုယ့်အတွက် အများရယ်မောရတော့ ကျွန်တော် ပီတိဖြစ်ရသည်။

ဟော... လာပြန်ပြီ။ ကျွန်တော်နှင့် နှုတ်ဆက်ရဦးမည့်သူကလေးတစ်ယောက်။ အသက် ၂၀ လောက်။ လုံချည်စိမ်းစိမ်း၊ အင်္ကျီဖျင်ထူ အဖြူလက်

ရှည်နှင့် ကျောင်းဆရာမလေး။ သူ့ညာလက်ထဲမှာ ပလတ်စတစ်ခြင်း နီနီကလေး။ ဤအထဲမှာ ထမင်းဘူး၊ ခေါက်ထီး၊ စာအုပ်တချို့။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လှမ်းမြင်ကတည်းက အပြုံးပန်းပွင့်ကြ၍ လူချင်းရင်ဆိုင်မိတော့ ကျွန်တော်က....

“နဂံလာပါ ချာမ”

သူက ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်ရပ်လိုက်ပြီး...

“ဦးလေးတော့ ငရဲကြီးတော့မှာပဲ”

“အောင်မယ်လေး၊ ဂျပန်းမပီတဲ့ ကလေးလေးလို နှုတ်ဆက်မိတာနဲ့ပဲ ညဲကျီးရတော့မှာလားဗျာ”

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးလေးဟာ ကြက်တိုက်တာ”

“ဟင်... ဒါဘယ်သူပြောသလဲ၊ ကြားစကားတွေ မယုံပါနဲ့။”

“ကြားစကားမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမှ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ရှုမဝထဲမှာ ဦးလေးကိုယ်တိုင်ရေးတာက ဖတ်ရတာပါတော်။ ကဲ ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

“ဒီလိုဆိုလည်း ငြင်းတော့ပါဘူးဗျာ။ ဘယ်လ ရှုမဝမှာ ဖတ်ရတာလဲ”

“လတိုင်းပါတော်၊ ဧပြီလ-မေလ-ဇွန်လ၊ ၃ လဆက်တိုက်ပဲ”

“ဒါဖြင့်ရင် မေလရှုမဝမှာ ကြက်သမားတိုင်း အပါယ်မလားပါဘူး၊ နတ်ဖြစ်တဲ့ ကြက်သမားတောင် ရှိပါတယ်လို့ ရွှေစစ်ပင် နတ်အကြောင်း ရေးတာ တွေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟိုက ဘုရင့်သား၊ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ ဆရာရဲ့။”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘုရင့်သား မင်းညီမင်းသား ကြက်တိုက်တော့ နတ်ဖြစ်ရတယ်၊ ဦးလေးတို့လို ဆင်းရဲသားကျတော့ ငရဲသွားရမယ်၊ ဒီလိုဆိုလို သလား ဆရာမ”

“ဪ...မင်းညီမင်းသားဆိုတာက ကြက်တိုက်ပေမဲ့ ဘုရားတည်မယ်၊ ရဟန်းသံဃာများ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးမယ်၊ စာပေပရိယတ္တိ အားပေးမယ် စတဲ့ သာသနာရေး ကောင်းမှုကြီးတွေ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြလေတော့ သူတို့ရဲ့ အကုသိုလ်တွေ ပပျောက်ပြီးသေတယ်ဆိုပဲ နတ်ရွာစံတယ်လို့ ခေါ်ရတယ် မဟုတ်လား။ ကဲ... ဦးလေးက သူတို့လို ကြီးကျယ်တဲ့ကောင်းမှုကြီးတွေ ပြုနိုင်သလား။ ကြက်တိုက်တာပဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ မှန်လိုက်တာ ဆရာမရယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းညီမင်းသား ကြက်တိုက်တော့ နတ်ဖြစ်၊ ဆင်းရဲသား ကြက်တိုက်တော့ ငရဲသွားဆိုတာ နားလည်ပါပြီ ဆရာမရယ်၊ အင်းဆရာမ ပြောလိုက်မှပဲ ကုသိုလ်နဲ့ အကုသိုလ် အကျိုးပေးပုံ ရှင်းသွားတော့တယ် ဆရာမရယ်”

“ဟင့်.... ဦးလေးက ကျွန်မကို ဆရာမ ဆရာမနဲ့ မခေါ်စမ်းပါနဲ့”

“အိုး ဆရာမမို့ ဆရာမခေါ်ရတာပေါ့ဗျာ၊ ဘာလို့မခေါ်ရမှာတုန်း၊ လူတိုင်း ခေါ်နေကြတာ မဟုတ်လား”

“ဒီပြင် လူတွေခေါ်တာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဦးလေးကတော့ မခေါ်စေချင်ဘူး”

“နို့ ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲဗျာ”

“ဦးလေးနဲ့ ကျွန်မနဲ့ စသိတုန်းက ခေါ်တဲ့အတိုင်းလေ”

“ဪ မကညတ်ကလေး။”

လွန်ခဲ့တဲ့ ၅နှစ် ၆နှစ်လောက်က ဒီလို ဇွန်လ မိုးဦးကျမှာပဲပေါ့။ ကျွန်တော် ဈေးထဲမှာ ကညတ်သွားဝယ်ရာ အပင်ကြီးကြီး တုတ်တုတ်ရှည်ရှည်ကြီး တွေချည်း ရွေးယူနေစဉ် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဝယ်နေသော ၁၄-၅နှစ်အရွယ် အပျိုဖော်ဝင်စ မိန်းကလေးက သူ ကျွန်တော့်ကို သိနေဟန်ဖြင့်....

“ဪ ဆရာလည်း ဒန့်သလွန်သီးသာ ရောင်းတတ်တာ၊ (ထိုစဉ်က ရေဒီယိုမှ ကျွန်တော့်ဒန့်သလွန်သီးရောင်းသည့် ‘လူမနော’ ဇာတ်လမ်း မကြာခဏလာနေကျမို့) ကညတ်မဝယ်တတ်သေးဘူး၊ ဆရာရွေးတဲ့ အကြီးကြီးတွေက အချိန်စီးတာရှိတယ်၊ အောက်ပိုင်းကရင့်လို့ လွင့်ပစ်ရတာတွေက အများကြီး၊ ဟောဒီမှာ ပစ်စရာနည်းနည်းနဲ့ နုတာများများရတာ ကျွန်မ ရွေးပေးမယ်” ဆိုပြီး သူက ရွေးချယ်ပေးလိုက်၏။ ထိုမှ စ၍ သူနှင့်ကျွန်တော် ခင်မင်သွားကြပြီး လူချင်းတွေ့လျှင် ကျွန်တော်က သူ့အား ‘မကညတ်ကလေး’ ဟု ခေါ်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က သူသည် ၈-တန်း၊ နောင် ၁၀ တန်းအောင်သောအခါ (ခ) ဖြစ်၍ ကောလိပ်သို့ ဆက်မသွားတော့ဘဲ ကံဘဲမှာ ဆရာဖြစ် တစ်နှစ်သင်ပြီး ယခုမူလတန်း ဆရာမလုပ်နေသည်။

သူ၏ နာမည်ကို ကျွန်တော်မသိခဲ့ပါ။ မေးလည်းမမေးခဲ့ပါ။ ဘာမေး

စရာလိုတော့သနည်း။ ‘မကညွတ်ကလေး’ပဲခေါ်၍ ဖြစ်နေတာ၊ ယခု သူ ဆရာမ ဖြစ်တော့မှ အများနည်းတူ ကျွန်တော်က ဆရာမခေါ်တာပဲ။ ဒါကို သူက မခေါ်ပါနဲ့ဆိုတော့....

“ကဲ မကညွတ်ကလေးလို့ပဲ ခေါ်ရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဒါဦးလေးပေးတဲ့ နာမည်ပဲ”

“ဦးလေးကလည်း ‘မကညွတ်’လို့ပဲ ခေါ်ချင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာမဖြစ်သွားတော့ ဆရာမခေါ်မှပဲ ကြိုက်မလားလို့ပါ”

“ကျွန်မ ဦးလေးရဲ့ ဆရာမ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကလေးတွေရဲ့ ဆရာမပါ။ ဦးလေးရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဦးလေးကို ကျွန်မ တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“မေးပါခင်ဗျာ”

“ဦးလေး အခုတကယ် ကြက်တိုက်နေတာပဲ၊ ကဲ ဦးလေးသေတော့ ဝဋ်လိုက်ပြီး ဟိုဘဝမှာ တိုက်ကြက်ဖြစ်နေမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပေါင်ဗျာ၊ တိုက်ကြက်ကောင်းတစ်ကောင် ဖြစ်ရတာဟာ ကြက်ဘဝမှာ အထွတ်အထိပ်ပဲပေါ့၊ လူတွေရဲ့ အပြုအစုအယုအယကို ခံရ တယ်၊ အစားကောင်းစားရ၊ အနေကောင်း နေရတယ်၊ ဥပမာ ရှဖီကိုကြည့် လေ၊ နိုင်လွန်ဇာခြင်ထောင်နဲ့တောင် အိပ်ရတယ်မဟုတ်လား”

“ကဲ ကြက်ချင်းတိုက်လို့ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် နာနာကြည်းကြည်း ခွပ်ရတော့ကော”

“ဒါလည်း ကြက်တွေရဲ့သဘာဝ သူတို့ရဲ့ စိတ်ဆန္ဒအကြိုက်ပဲ၊ လူ လက်ရှေ့သမားတွေ ထိုးသတ်ကြသလိုပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဦးလေးကသေလို့ တိုက်ကြက်ဖြစ်လည်း ခွပ်မယ်ပေါ့”

“သူ့ဆန်စား ရဲမှဆိုတဲ့စကား ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ခွပ်မှာပေါ့”

“ကဲ ရှုံးတော့ ရိုက်သတ်ပြီး ချက်စားပစ်လိုက်ကြရော”

“သတ်ပေါ့ကွ၊ သတ္တဝါမှန်သမျှ တစ်ဘဝမှာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ သေရ မှာချည်းပဲ၊ အဲ မသေမီမှာ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေရဖို့ပဲ အရေးကြီးတာ မဟုတ်လား”

“အခု ဦးလေးတို့ ရှဖီကိုသတ်ပြီး ချက်စားပစ်လိုက်ကြပြီ မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း.....ဦးလေး ဒီလိုမရေးခဲ့ပါဘူး”

“မရေးပေမဲ့ သိသာပါတယ်၊ ကိုကံညွန့်တို့ ညီအစ်ကိုက ကြက်တစ်ကောင်ကို သဘောကျမိရင်....ဒီလောက်၊ သူတို့မနှစ်ခြိုက်တော့ဘူးဆိုရင် ချက်ချင်း ဟင်းအိုးထဲရောက်လို့ ဦးလေးရေးထားတယ် မဟုတ်လား”

“အေး.....အေး.....ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီရေးပုံထောက်ရင်ဖြင့် ရှဖီး မျက်လုံးတစ်ဖက်ကန်းပြီးရှုံးတော့ ကိုကံညွန့်တို့ ဆန္ဒဆိုရင် သတ်ပြီးချက်စားပစ်လိုက်ကြပြီလို့ စာဖတ်သူအနေနဲ့ ယူဆစရာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရှဖီးသေ၊ မသေကြက်ဘဝမှာ ရှိသေးသလား-မရှိတော့ဘူးလားဆိုတာ ဦးလေးတို့ လူစုတောင် ခုအထိ မသိရသေးဘူး”

“ဟင်.....ဘာကြောင့်လဲ”

မကညွတ်ကလေးသာမက အားလုံးစာဖတ်သူများ သိရအောင်ဆိုလျှင်....

ရှဖီးပိုင်ရှင် ပြောင်းထားခြင်း

၁၉၇၆-ခုနှစ်က ရှဖီးကို ၅-ပွဲတိုက်ခဲ့ရာ ၄-ပွဲနိုင်ပြီး၊ ပဉ္စမမြောက်ပွဲမှာ ရှုံးသည်ဟု ဖော်ပြခဲ့သည်။ ယင်း ၅-ပွဲအနက်၊ နိုင်သော ၄-ပွဲသာ ရှဖီးသည် ကိုကံညွန့်တို့၏ ကြက်ဖြစ်၍ ထိုပွဲတိုက်ပြီးသောအခါ၌ ပိုင်ရှင်နောက်တစ်ယောက် ပြောင်းထားခဲ့၏။ (ယခင်က စာထောင့်အံ့စိုး၍ မဖော်ပြခဲ့)

အသို့ဟူမူ ရှဖီးစတုတ္ထပွဲနိုင်ပြီးနောက် ၄-၅-၆-ရက်လောက်အကြာမှာ ကိုကံညွန့်တို့၏ ဇာတိထန်းတပင်မြို့နယ်မှ ကြက်ပေါက်၊ (ဒီနှစ်မှ စတိုက်ရသည့်) ပြာနီကလေး တစ်ကောင်ရောက်လာ၏။ ဤကြက်ကို ကျွန်တော့်အိမ်နောက်ဖေးကွင်းမှာပဲ ကြည့်မြင်တိုင်ကြက်နဲ့ ၂၂၀၀- ကြေးတိုက်ရရာ၊ တစ်ဖက်ကြက်ကို ၅-မိနစ်အတွင်းမှာ တစ်ချက်တည်းနှင့် အနိုင်ခွပ်ပစ်လိုက်၏။ ကြက်နုကြက်ပေါက်လေးက ဒီလောက်ခြေပြင်းတာကို ကျွန်တော်၏တစ်သက်တာတွင် ယခင်က မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးချေ။ သူ့ခြေထောက်မှာ အတက်ကလည်းမချွန်၊ ပြောင်းဖူးစေ့လောက်ဖုကလေးသာ။ ဒါလေးနဲ့ တစ်ဖက်ကြက်ရင်ဘတ်ကို တအားဆောင့်ပစ်လိုက်ရာ ခံရသောကြက်မှာ

ကိုယ်ကိုစူး၍မရတော့ဘဲ ကရီးကယိုင်ဖြစ်ပြီး ရုံး ရလေတော့၏။ အဖိကြော ပြုတ်သွားသည်ဟု ခေါ်၏။

ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ကြက် တစ်ခါမျှ မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးပါဘူးဟု ကြက် သမားများ ပြောယူကြရ၏။ ယခင်က ထန်းတပင်မှာ တစ်ပွဲ၊ အင်းစိန်မှာ တစ်ပွဲ တိုက်ခဲ့တာ၊ ဒီလိုပဲ တစ်ချက်တည်းနဲ့အပြီးခွပ်တာချည်းပဲတဲ့။ ဒီကြက် နာမည်က 'ရွှေအိုး'တဲ့။ ထိုက်တန်တဲ့ နာမည်ပါပဲ။ ရွှေအိုးဇာတိစစ်ဆေး လိုက်တော့ဟာ တကတည်းမှပဲ ကိုက်ညွန့်တို့ အိမ်က ပေါက်သွားတဲ့ကြက် ဖြစ်နေပြန်ပါရောလား။

အဖြစ်က ဒီလိုပါ။ ဟိုယခင်နှစ်က ရှဖီ ကိုက်ညွန့်တို့အိမ်မရောက်မီ ကြက်ပြာဖောင်းရင်ဘတ်မှာ အနာကြီးနှင့်၊ ကြက်ကြီးတစ်ကောင်ကို မောင် အောင်ချစ်က ထန်းတပင်မှ ယူလာခဲ့၏။ ဤကြက်ကြီးမှာ တိုက်ရစဉ်က နဲသမိန်ဘက်တွင် နာမည်ကြီးကြက်ကောင်း။ ယခုရင်ဘတ်မှာ အနာဖြစ်၍ ဒီနှစ်မတိုက်နိုင်တော့သဖြင့် ၃၅ ကျပ်တည်းနှင့်ရ၍ သားဖောက်ဖို့ ယူလာခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။ ကြက်ကြီးက တော်တော်ချော၏။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို အနည်းငယ်စမ်းပြီး ခွပ်ခိုင်းကြည့်ရာ ကြက်သမားများ စိတ်ကြိုက်တွေ့ လောက်အောင် ကောင်းမွန်နေသဖြင့် မုန့်လုပ်ဆောင်းကုန်းက ကြက် သမား ကိုမြလှိုင်ကလည်း သူ့ကြက်မတစ်ကောင်ကို လာပို့၍ တစ်သား ဖောက်ယူသွား၏။

ရွှေအိုးသည် ဤကြက်မ၏ သားဖြစ်နေသတည်း။

အသို့ဟူမူ ကိုမြလှိုင်ကြက်မ သားခွဲခါနီးသောအခါ ကြက်ဖရှင်နှင့် ကြက်မရှင်တို့ ကြက်ကလေးတွေ တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီခွဲယူကြရာ အဖ လေးတစ်ကောင်နှင့် အမလေးတစ်ကောင်ကို ကိုက်ညွန့်တို့က ထန်း တစ်ပင်မှ သူတို့ဆွေမျိုး မောင်တင်ရွှေအားပေးလိုက်၏။ ထိုကြက်ကလေး ကြက်လားမြောက်၍ ကောင်းနေသောအခါ မောင်တင်ရွှေက ကိုအိလုံဆို သူ့အား ၁၀၀နှင့် ရောင်းလိုက်၏။ ကိုအိလုံသည် ငွေကြေးချမ်းသာသော တရုတ်အမျိုးသားဖြစ်သည်။ ကြက်ကို ထောင်သောင်းချီ၍ လောင်းကစား နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ယခုရွှေအိုးမှာ ကိုအိလုံ၏ကြက် ဖြစ်နေ၏။

ကြက်ကောင်းမက်သော ကိုက်ညွန့်နှင့် ကိုအောင်ချစ်တို့ ညီအစ်ကိုမှာ

ယခု သူတို့အိမ်ပေါက်ကြက်က သူများလက်ထဲမှာ သွားကောင်းနေတော့ ကျိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်ကြ၏။ ရှဖီကောင်းလှဆိုသည်မှာ ဤကြက်နှင့်မနှိုင်း ယှဉ်အပ်။ ထို့ကြောင့် မောင်တင်ရွှေအား ရောင်းပစ်ရမလားဟု အပြစ် တင်ကြ၏။ ထိုအခါ ကိုအိလုံက “အို....ကျွန်တော်က အတင်းယူပြီး ငွေတစ်ရာ ပစ်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ရောင်းရတဲ့ ကိုတင်ရွှေကို အပြစ်တင်မနေ ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် အခု ဒီကြက်ကို ခင်ဗျားတို့ဆီမှာပဲ ထားပစ်ခဲ့ပါမယ်။ ခင်ဗျား တို့ပဲ မွေးကြပါ။ တိုက်တော့မယ်ဆိုရင်သာ ကျွန်တော်ကို အကြောင်းကြား လိုက်၊ ဒီတစ်ခါဆို ကျွန်တော် အနည်းဆုံး ၅၅၀ဝိ တိုက်မှာပဲ”

ဤစကားသည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်တွက် အကျိုးသက်ရောက်လှသည်။ အကြောင်းမှာ ကိုအိလုံအဖို့ ထန်းတပင်တွင် ကြက်ဝိုင်းမကောင်းပါ။ ရန်ကုန်မှာသာ ထောင်သောင်းချီတိုက်နိုင်ပါသည်။ ကြက်ကို ဒီမှာထား၍ ကိုကံညွန့်တို့က မွေးပေးမယ်ဆိုတော့ ကိုအိလုံအဖို့ ရေကန်အသင့်ကြာ အသင့် ဖြစ်သွားသည်ပေါ့။ ငွေကြေးများများစားစား လောင်းလို၍ မဟုတ် ဘဲ ကြက်ကောင်းကောင်း သူတို့လက်ဝယ်ရှိနေဖို့သာဆန္ဒပြင်းသော ကိုကံ ညွန့်တို့ ညီအစ်ကိုအတွက်လည်း အချို့ရှာသကာ တွေ့သွားသတည်း။

ဒီကြက် သူတို့လက်ထဲရောက်ကတည်းက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ‘ရွှေထုပ်ကောက်ရ’သည် သာမက ‘ရွှေအိုး’ ရလိုက်ပြီဖြစ်ရကား ပျော်တပြုံး ပြုံးနှင့် သူတို့အိမ်ရောက်လာသော ကြက်သမားတို့အား ကွမ်းအစ်၊ လက်ဖက် ရည်ကြမ်း၊ ဆေးလိပ်များနှင့် အပြတ်စဉ်ခံကာ ရွှေအိုးကောင်းကြောင်း ပြောလိုက်ရသည်မှာ မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင်။

သို့သော် သူတို့ဝမ်းသာမှုမှာ တာရှည်မခံလိုက်ပါ။ ကိုအိလုံပြန်သွား ပြီး ၄-၅ရက်မျှ ရှိသေးသည်။ ရွှေအိုးမှာ ကြက်နာဝင်၍ သေပါသတည်း။ ကြက်နာရောဂါတို့မည်သည်မှာ လူကဘယ်လောက် ဂရုစိုက်နေသော ကြက်ပင်ဖြစ်ပါစေ အမှတ်မထင် ဝင်လာတတ်ပြီး ကုသ၍လည်း အကောင် တစ်ရာမှ တစ်ကောင်ရဖို့ ခဲယဉ်းလှသည်။

ကိုကံညွန့်တို့ညီအစ်ကိုမှာ အိမ်တွင် လူသေသောမျက်နှာကလေးတွေ နှင့် ရွှေအိုးကိုမြေမြှုပ်သောအခါ ခြေနှစ်ချောင်းကို ဖြတ်ယူလိုက်ပြီး မီးဖိုပေါ် တွဲလွဲဆွဲ၍ ကျပ်တင်ထားလိုက်သည်။ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ကြက်၏ ခြေ

ထောက်မျိုးကို အမှတ်တရ ဟိုလူလာပြ၊ ဒီလူလာပြနှင့်သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ယူကျုံးမရဖြစ်ရရှာသည်။ ရွှေအိုးနဲ့အတူတူပေါက် ကိုမြလှိုင်ကျိုက်လတ်ကိုပေးလိုက်တဲ့ ကြက်လည်း ဟိုနယ်မှာ “သံလက်သီး”ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ သိပ်ပြီးနာမည်ကြီးနေပြီဆိုပဲ။ ဒီတော့ ဖိုးအောင်ချစ်က စိတ်ကူးပေါက်လာသည်။

ရွှေအိုးအမေ

“ဒီမှာအစ်ကို ကြက်ကောင်းကောင်းရဖို့ဟာ သားဖောက်တဲ့အခါမှာ ကြက်မက အရေးကြီးဆုံးဗျ။ ကြက်ဖဘယ်လောက်ကောင်းနေနေ ကြက်မမျိုးက မကောင်းဘူးဆိုရင် အလကားပဲ”

“အေး... ဟုတ်တာပေါ့ကွ၊ ကြက်ဖမျိုးထက် ကြက်မမျိုးက ပိုပြီးအရေးကြီးတာကွ”

အစ်ကိုကပြန်ပြောလိုက်တော့ ညီက....

“အဲဒီတော့ အစ်ကို ကိုမြလှိုင်ကြက်မကြီးဟာ သားထွက်တာအမှန်ပဲ၊ ‘တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်း’ မကဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဒီက ‘ရွှေအိုး’ရယ် ကိုမြလှိုင်ယူသွားပြီး ကျိုက်လတ်ပို့လိုက်တဲ့ ‘သံလက်သီး’ ရယ် နှစ်ကောင် တောင်ထွန်းတာဗျ၊ ဒီတော့ ကိုမြလှိုင်ကြက်မကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ရအောင် ဝယ်မယ်ဗျာ”

“ဟ.... ဟိုကရောင်းဦးမှ ဟာကို”

“အို.... သူ့ကြိုက်ဈေးပေးမယ်ဗျာ”

သူတို့ညီအစ်နှစ်ယောက်စိတ်ကူးမှာ ဒီကြက်မကြီးရထားလိုက်ရင်ဖြင့် ကြက်ဖကောင်းကောင်းတွေနှင့် တစ်သားပြီး တစ်သားဖောက် ကြက်ကောင်းကောင်းတွေ သူတို့မပြတ်ရနေရောဟု တွက်ဆကြ၏။

ဤစကားကို ကိုမြလှိုင်နားရောက်သွားတော့ ကိုမြလှိုင်လည်း စိတ်ကူးတစ်ခုရ၍ အကြိုက်တွေ့သွားကာ...

“ကျွန်တော့်ကြက်မကို ငွေနဲ့တော့ မရောင်းနိုင်ဘူး”

“ဘယ်လိုမှ ရောင်းမလဲ”

ကိုမြလှိုင်သည် တကယ့်ကြက်သမား။ ငွေလည်းများများ လောင်း